

Bồ Công Anh

Contents

Bồ Công Anh	1
1. Chương 1: Xà Họa	1
2. Chương 2: Dị Nhân	5
3. Chương 3: Minh Tệ (Tiền Âm Phủ)	8
4. Chương 4: Tự Sát	10
5. Chương 5: Hung Trạch (Thượng)	13
6. Chương 6: Hung Trạch (Hạ)	16
7. Chương 7: Huyết Mộng	20
8. Chương 8: Tiền Tài	24
9. Chương 9: Quái Thanh	31
10. Chương 10: Phi Tán (Hoàn)	38

Bồ Công Anh

Giới thiệu

Thủy Nguyên phụ phụ ngồi bên bàn trà, bưng chén trà nhìn xung quanh, thần xā cũng không phải r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-cong-anh>

1. Chương 1: Xà Họa

Thủy Nguyên phụ phụ đứng trước vườn hoa do dự thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định đưa tay về phía cửa gỗ, nhưng khi vừa chạm đến, cánh cửa liền mở ra, trước mặt là một nữ tử xinh đẹp mặc bộ ki-mô-nô hoa anh đào , nữ tử cúi người , nghiêng thân làm một tư thế ‘Mời’ .

Thủy Nguyên phụ phụ mặc danh kỳ diệu mà liếc nhau, vẫn đi vào, mới vừa vào cửa, liền thấy một thiếu niên đang thu dọn bàn trà .

Dưới ánh nắng mặt trời tóc thiếu niên hơi phiểm ra ánh sáng màu xanh, khuôn mặt tuấn tú tướng mạo khoảng mười tám mười chín tuổi, giữa đôi chân mày lộ ra một cổ ngạo khí, vừa tự nhiên vừa có khí chất thần thánh .

“Thỉnh chờ một lát, An Bội tiên sinh chốc nữa sẽ đến.” Nói xong, dẫn phu phụ đến bên cạnh bàn, dâng lên hai chén trà.

“Cái kia... Xin hỏi, An Bội tiên sinh làm sao biết chúng tôi sẽ đến?”

“Hai người ở trên đường không phải luôn nói muốn tới gặp An Bội tiên sinh sao?”

“Đúng vậy... Nhưng mà...”

“Cái gọi là minh minh chi trung tự hữu* , chính là như vậy.” Thiếu niên mỉm cười đứng dậy, gọi nữ tử vừa mới mở cửa “Anh, người ở đây đón khách, ta đi xem An Bội Tấn Nhất.”

(Minh minh chi trung tự hữu : ý nói chính là bên trong tự có sắp xếp)

Thủy Nguyên phu phụ ngồi bên bàn trà, bưng chén trà nhìn xung quanh, thần xã cũng không phải rất lớn, đồ dùng cũng không nhiều, nhưng rất sạch sẽ, hơn nữa trên núi rất u tĩnh, bên ngoài tiếng suối rơi róc rách tiếng chim hót líu lo, làm nên một phong cảnh.

Thủy Nguyên gia xảy ra chuyện lạ, cố ý đến tìm âm dương sư An Bội Tấn Nhất, sớm nghe nói An Bội Tấn Nhất tính tình quái dị, An Bội gia trăm vạn khu nhà cao cấp để qua một bên không để ý, chỉ thích ở trong thâm sơn u tĩnh , bây giờ nhìn thấy quả thật không phải lời đồn; nhưng cảnh trí tuyệt đẹp này , đến ngay cả thần tiên yêu quái cũng muốn , huống chi là người ?

Không lâu sau , An Bội Tấn Nhất mặc một bộ kimono tóc vấn cao từ trong đi ra, mặt dài nhỏ tuấn mỹ như hồ tiên trong núi, chậm rãi ngồi xuống, mỉm cười với Thủy Nguyên phu phụ.

“Tôi là An Bội Tấn Nhất, nhị vị đợi lâu.”

“Tôi là Thủy Nguyên triết phu, vị này chính là thê tử Mỹ Giai.”

“Lệnh lang xảy ra chuyện đại khái tôi cũng đã biết, nhưng tôi hy vọng các người có thể đem quá trình kể lại từ đầu.”

Hai phu phụ liếc nhau, cảm thấy An Bội tiên sinh đều biết hết mọi chuyện, dù bọn họ chưa nói gì, An Bội tiên sinh biết con bọn họ xảy ra chuyện lạ, trong lòng còn chút hoài nghi liền tan thành mây khói.

“A... Là như vậy ” Thủy Nguyên tiên sinh mở miệng trước “Đêm qua từ khi trời mưa con tôi vẫn cứ luôn bị đau lưng, sau đó nó thật sự không chịu nổi, tôi và thê tử liền dẫn nó đến bệnh viện, lúc đến bệnh viện con tôi nó đau đến độ không đứng dậy được, bác sĩ kiểm tra lại không phát hiện ra bệnh gì, nhưng nhi tử luôn luôn như thuận, sẽ không cố ý làm vậy để lừa gạt chúng tôi đâu, tôi và thê tử cân nhắc cả đêm, tôi mới nhớ đến một chuyện rất bất thường, cho nên tôi cố ý đến đây để hỏi An Bội tiên sinh.”

An Bội Tấn Nhất gật đầu, ý bảo Thủy Nguyên tiên sinh nói tiếp.

“Tôi suy nghĩ một lát, thì phải nói đến chạng vạng ngày hôm qua...”

Chạng vạng thời điểm, sắc trời tối xuống, Thủy Nguyên phu nhân vừa mới mua thức ăn, nhìn mây đen ngoài cửa, cảm thấy có thể là dấu hiệu sắp có bão. Chờ mãi mà không thấy trượng phu và nhi tử trở về, liền ra cửa đứng chờ, đại khái đến bảy giờ hơn, trượng phu đã trở lại, hai người đồng thời đứng chờ nhi tử, tuy rằng không có mưa, nhưng sắc trời vẫn rất tối , thấy nhi tử vẫn chưa về, Thủy Nguyên phu nhân bắt đầu lo lắng, có khi nào xảy ra chuyện rồi không , đành nhờ trượng phu đến trường học xem.

Thủy Nguyên tiên sinh cũng sợ nhi tử gặp chuyện, chạy đến trường học, con đường rất nhỏ, hai bên có rất nhiều cỏ , bình thường cũng ít người qua lại , lúc này càng có vẻ âm trầm. Thủy Nguyên tiên sinh đi tới, phát hiện có một đạo thanh quang nằm giữa đường, đến gần mới thấy , là một con thanh xà đang chắn ngang trên đường.

Thủy Nguyên tiên sinh dừng bước, trong lòng một trận cổ quái, con rắn cả người nằm giữa đường, cho dù đi cũng phải là hình chữ “S” , làm gì có con nào lại nằm thẳng băng như thế? Thủy Nguyên tiên sinh hoài

nghe là có người cố ý để mấy con rắn chết thành như vậy, tiến lại xem xét, phết hiện đôi mắt đỏ ngầu của nó rõ ràng có thần, tín tử “tì tì” phun ra .

Thủy Nguyên tiên sinh lập tức sợ hãi, đi qua sao? Lại sợ bị rắn cắn, giết nó lại càng không thể, ngẫm lại, không thể giết nó, vậy làm nó rời đi là được.

Vì thế liền cầm một nhánh cây ven đường, nhẹ nhàng đẩy đẩy eo rắn, con rắn vẫn nằm im như cũ, Thủy Nguyên tiên sinh lại lo cho nhi tử, lớn mật, dùng nhánh cây chọc thân rắn, đem rắn đẩy vào bụi cỏ bên cạnh .

Chuyện gì cũng không có phát sinh.

Thủy Nguyên tiên sinh nhẹ nhàng thở ra, đi về trường học, chỉ mất năm phút, liền thấy thân ảnh của nhi tử, Thủy Nguyên tiên sinh hỏi nhi tử sao lâu như vậy, nhi tử cũng không rõ , chỉ nói mình về đúng giờ , cũng không biết vì sao lại mất thời gian như vậy.

Thủy Nguyên tiên sinh chỉ vui vì nhi tử không có chuyện gì, không hề nghĩ lại chuyện của con rắn kia.

“Con tôi đau lưng, nhất định do cổ xà kia quấy phá, tôi dám khẳng định .” Thủy Nguyên tiên sinh không biết ngữ khí của mình đã có một chút cừ hận .

“Tấn Nhất...”

“Ân...” An Bội Tấn Nhất vỗ nhẹ cánh tay đang khoát lên vai mình “Mạt Thần, chúng ta đã lâu không xuống núi, không bằng đi xem nhé ?”

“Cũng tốt.”

An Bội Tấn Nhất, 23 tuổi, là một trong ba đại gia tộc lớn nhất Nhật Bản, âm dương dư đương nhiệm gia chủ An Bội gia tộc, cũng là một trong tám gia tộc được tuyển định bảo vệ phương đông thứ 214 “Thập Thần Túc”. Một năm trước cũng những người khác vào Thập Thần Túc đồng thời dập nát cổ đạo thân thiên vì mãnh thú viễn cổ có ý đồ muốn tỉnh lại.

Mạt Thần, sắp 19 tuổi, phụ thân là linh thú Kỳ lân tại Trung Quốc, mẫu thân từng là y thể thần cung tế chủ, cũng là linh môi thứ 213 trong Thập Thần Túc , Mạt Thần tiếp nhận sứ mệnh mẫu thân vẫn chưa hoàn thành . Đến khi trưởng thành, Mạt Thần đã có thể tự do biến thành kỳ lân, mái tóc biến thành màu xanh, dưới ánh mắt chói rọi sẽ xuất hiện những cái vảy nhỏ.

Sau khi kết thúc sứ mệnh Thập Thần Túc, Mạt Thần và An Bội Tấn Nhất ẩn cư tại thần xã nơi phong ấn con ác thú kia, vừa trông coi phong ấn vừa giúp mọi người giải quyết một số sự tình kỳ quái.

Đến bệnh viện, An Bội Tấn Nhất nhìn nam hài đã hôn mê bất tỉnh, hai mắt và hai má hóp lại, tốc độ gãy yếu vượt qua mức có thể tưởng tượng, phần eo hở ra một khối, bác sĩ đã kiểm tra phát hiện có vật gì đó ở bên trong, nhưng chụp X-Quang kết quả vẫn là một tấm ảnh tối đen , không biết nó là gì.

An Bội Tấn Nhất nhìn thoáng qua khối sưng to kia, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thủy nguyên phu phụ lập tức đứng im tại chỗ, giống như hi vọng cuối cùng cũng đã biến mất.

“Tấn Nhất, đứa nhỏ này không cứu sao?” Mạt Thần tâm địa từ bi, không muốn thấy ai phải chết đi.

“Thực đáng tiếc ” An Bội Tấn Nhất nhẹ nhàng sờ sờ hai má Mạt Thần, rồi hướng Thủy Nguyên phu phụ, “Thực đáng tiếc tôi bất lực, thực xin lỗi.”

“An Bội tiên sinh nhất định có biện pháp, nhất định có biện pháp đúng hay không? !” Thủy nguyên phu nhân không muốn tin tưởng, loạng choạng kéo áo khoác của An Bội Tấn Nhất.

“Mỹ giai! Mỹ giai, đừng như vậy...” Thủy Nguyên tiên đình kéo thê tử về, thê tử nằm trên vai trượng phu khóc đến thương tâm.

“Thủy Nguyên tiên sinh, đây là phòng bệnh, chúng ta hãy đến hành lang , tôi có lời muốn nói với ông.” An Bội Tấn Nhất nhẹ nhàng kéo tay Mạt Thần, mỉm cười với Mạt Thần.

Mạt Thần hơi oán trách trừng mắt nhìn An Bội Tấn Nhất, khóe miệng lại nhin không được kéo lên.

Đến trên hành lang, An Bội Tấn Nhất đỡ bả vai Mạt Thần đẩy Mạt Thần đến trước mặt Thủy Nguyên tiên sinh “Thủy Nguyên tiên sinh, tuy tôi bất lực, nhưng , vị tiểu bằng hữu này có thể cứu lệnh lang.”

“Thật sự? !” Thủy Nguyên tiên sinh không dám tin nhìn Mạt Thần, nhìn An Bội Tấn Nhất một cái thấy hẳn không giống như đang nói giỡn, liền nắm tay Mạt Thần “Ngài nhất định phải cứu con tôi! Tôi chỉ có một đứa con trai này thôi ...”

An Bội Tấn Nhất kéo tay Mạt Thần lại, ánh mắt có chút bất mãn “Thủy Nguyên tiên sinh, cứu lệnh lang là chuyện cần làm, nhưng cứu được lúc này, không chắc cứu được lần sau, cho nên , có một số việc hi vọng ông có thể cẩn thận nhớ kỹ .”

“Được, An Bội tiên sinh cứ nói.”

“Lúc trước ngài đã chọc vào chính là một con xà linh pháp lực rất mạnh, hôm qua chính là ngày đó để trứng, sở dĩ nó nằm giữa đường như vậy là vì đang hấp thụ linh khí của anh trắng, con trai ngài thật lâu cũng không về nhà được là do nó bày ra ảo cảnh, tôi không biết ngài đánh bậy đánh bạ làm sao lại phá được ảo cảnh đó, nhưng một loạt hành động của ngài khiến nó không để trứng được , linh khí cũng không hấp thụ đủ, đành phải đem trứng gieo lên thất lũng con ngài, để trứng tự hấp thụ tinh khí của lệnh lang , đó là nguyên nhân khiến lệnh lang bị như vậy.”

An Bội Tấn Nhất sờ đầu Mạt Thần “Lấy trứng ra khỏi thân thể lệnh lang rồi trải qua trị liệu cũng không có gì khó, vị tiểu bằng hữu này linh lực rất mạnh, có thể lấy trứng ra, nhưng chúng tôi chỉ có thể lấy trứng ra , còn lại các người phải tự làm, vì con xà linh kia đã nhận đình là gia đình các ông, nếu chúng tôi lấy trứng đi, ngày tiếp theo nó cũng sẽ tìm đến nhà của hai người, không thấy trứng cả nhà tiên sinh sẽ có tai ương ngập đầu.”

“A... vậy cái trứng kia, chúng tôi phải áp như thế nào?”

“Đưa nó đến một nơi tối nhưng thoáng mát, đúng mười hai giờ mỗi đêm dùng bùa đốt lên hung khói một hai phút là được, bởi vì không mượn tinh khí của con người, cho nên phương pháp này phải duy trì một thời gian dài, nếu không khéo cái trứng ấy sẽ chết, lúc ấy chúng tôi cũng bất lực.”

“Tôi đã biết, tôi nhất định làm theo ” Thủy Nguyên tiên sinh liên tục gật đầu, “Hiện tại, xin An Bội tiên sinh cùng vị tiểu huynh đệ này cứu tôi đi .”

An Bội Tấn Nhất cười khổ nhìn Mạt Thần một cái, Mạt Thần mỉm cười lắc đầu, “Không quan hệ, cứu người đi ~ “

An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần cùng Thủy Nguyên tiên sinh về phòng bệnh, Thủy Nguyên phu nhân nằm bên cạnh giường bệnh khóc không ngừng, Thủy Nguyên tiên sinh kéo thê tử qua, nhỏ giọng nói thầm, Thủy Nguyên phu nhân lập tức cùng trượng phu ra khỏi phòng .

Thủy Nguyên tiên sinh có chút lo lắng và tò mò, đứng bên cạnh cửa sổ nhìn vào.

Chỉ thấy An Bội Tấn nhất lấy từ đâu đó ra ba lá bùa, dán xung quanh lưng nam hài, lại lấy ra một con dao , nhìn Mạt Thần gật đầu, Mạt Thần nhắm mắt vén tay áo lên, An Bội Tấn Nhất liền chém xuống, máu lập tức chảy ra, dọa Thủy Nguyên tiên sinh một thân mồ hôi lạnh, sau đó thấy An Bội Tấn Nhất đâm xuống lưng con mình, Thủy Nguyên tiên sinh liền chạy vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh hai người không để ý đến ông, Thủy Nguyên tiên sinh phát hiện những nhát dao kia đâm xuống, nhưng con mình hoàn toàn không mất một giọt máu, Thủy Nguyên tiên sinh hoàn toàn không rõ chuyện gì đang xảy ra .

Tay An Bội Tấn Nhất chui vào trong cái khối đen ấy, chậm rãi lấy ra một cái trứng nhỏ như hòn đá, rồi kéo tay Mạt Thần qua, để máu của cậu nhỏ lên đó.

An Bội Tấn Nhất thở phào nhẹ nhõm một hơi, cầm lấy khăn mặt lau tay cho Mạt Thần, sau khi lau sạch sẽ , nhẹ nhàng búi vào trán Mạt Thần một cái , lúc này cậu mới mở mắt ra.

“Này... Xong rồi?” Thủy Nguyên tiên sinh giống như vẫn còn đang khiếp sợ.

“Xong rồi.”

Thủy Nguyên tiên sinh chạy lên cầm tay Mạt Thần, phát hiện trên tay cậu cả một vết thương cũng không có.

“Này...”

“Thủy Nguyên tiên sinh không cần để ý, trước đến xem có phải lênh lang đã khỏe lại rồi hay không?” Mạt Thần biết An Bội Tấn Nhất mà ôn nhu như nước là thế nào cũng đang ăn giấm chua, vội bỏ tay ông ra chỉ chỉ nam hài trên giường bệnh .

Thủy Nguyên tiên sinh chấn kinh, Thủy Nguyên phu nhân vừa đến nhìn thấy bộ dạng của nhi tử cũng hoảng sợ. Một phút trước còn gầy gò như cây khô, bây giờ lại khỏe mạnh hồng nhuận.

“Này... Đây quả thực...” Thủy Nguyên phu nhân lập tức quỳ gối trước mặt An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần, hai người vội đỡ bà dậy.

“Đại lễ vẫn là miễn đi, chỉ hy vọng Thủy Nguyên tiên sinh nhớ rõ lời tôi nói vừa rồi .” Anh Bội Tấn Nhất vươn tay, đem khối trứng kia cho ông “Về phần thù lao, chờ sau khi ầm trứng xong , xác của nó thỉnh đưa đến nhà An Bội.”

“Được , tôi nhất định làm theo.”

“Cứ như vậy, chúng tôi cáo từ.”

An Bội Tấn Nhất cùng Mạt Thần như gió đi ra ngoài cửa, khi Thủy Nguyên tiên sinh đuổi theo, đã không thấy bóng dáng hai người đâu .

Hai tháng sau, vào một buổi sáng, An Bội Tấn Nhất đang nằm ngang trước cửa nhấp nhấp ly rượu xanh, gió nhẹ thổi qua, sợi tóc trên trán theo gió đong đưa, thời tiết rất tốt, tâm tình An Bội Tấn Nhất cũng tốt theo .

“Tấn Nhất.”

Trước mắt xuất hiện thân ảnh của một tiểu thiếu niên, An Bội Tấn Nhất trong lòng một trận ngọt.

“Là nhà của anh đưa đến, mang đồ vật này cho anh .” Mạt Thần mở ra hộp gấm ra , bên trong là những mảnh vụn trong suốt lấp lánh “Có phải là xác trứng kia không? Thật đẹp nha ~ “

“Ai quan tâm chứ?” An Bội Tấn Nhất cười mỉm đụng vào chóp mũi Mạt Thần “Dù xinh đẹp cỡ nào cũng không bằng bảo bối nhà anh.”

“Nói cái gì đó, anh uống nhiều quá hả?” Mạt Thần đỏ mặt, đóng hộp gấm lại , xoay người muốn đi, lại bị An Bội Tấn Nhất kéo vào trong ngực.

“Anh quyết định , về sau anh sẽ không để bảo bối nhà anh vì cứu người khác mà khiến mình đầy vết thương.” An Bội Tấn Nhất vui đầu vào vai Mạt Thần, tóc hần cọ cọ khiến cậu ngứa ngáy.

“Sao mới sáng sớm đã làm nũng rồi?” Mạt Thần cũng xoay người ôm lấy An Bội Tấn Nhất.

“Dù sao vương đã quyết định, về sau nghe theo.”

“Được...”

Ba năm sau, Thủy Nguyên phu nhân hạ sinh một cô con gái, khi cô bé vừa y y biết nói , phát hiện một con rắn da xanh mắt đỏ nằm thẳng trên cửa sổ...

2. Chương 2: Dị Nhân

Tiểu Lâm Lăng nhìn núi rừng rậm rạp xung quanh, trong lòng thầm nghĩ.

Nơi này thật sự sẽ có người ở sao?

Tuy nói cảnh sắc trên núi rất đẹp đích xác làm mất người ta không có người gian nghĩ ngợi, nhưng ở nơi , không có điện cũng không có hệ thống cung cấp nước uống, rất bất tiện, Lâm Lăng nghĩ hoặc có khi nào mình bị lừa hay không.

Nhưng bạn trai của cô đạo này có hành vi khác hẳn với người thường, chạy chữa cũng không có hiệu quả, đang lúc lo lắng, Lâm Lăng nghe người ta nói, âm dương sư gia chủ gia tộc An Bội đương nhiệm đang ở trên ngọn núi này, pháp thuật kỳ lạ; Lâm Lăng ôm hy vọng có thể thử vận may một lần, nhưng đi mãi cũng không thấy căn nhà nào, Lâm Lăng đang cân nhắc có nên về hay không, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước suối róc rách.

Lâm Lăng có chút mệt, liền đi theo tiếng nước suối, ngồi xuống rửa mặt.

Lúc đang rửa tay, Lâm Lăng đột nhiên phát hiện nước suối ở đây phát ra ánh sáng xanh, đến bàn tay cũng nhiễm một vầng sáng, hơn nữa, Lâm Lăng cảm giác được khi rửa mặt xong làn da rất thoải mái, mọi tế bào trên da như được hoạt hóa.

“Thật thần kỳ.”

Xuất phát từ tò mò, Lâm Lăng đi dọc vào dòng suối, càng đến thượng nguồn, vầng sáng màu xanh càng mãnh liệt.

Một trận nước âm ỉ, mơ mơ hồ hồ đã nghe được tiếng thác nước.

Lâm Lăng đi qua rừng cây, trước mặt hiện ra một màn sương trắng.

Cảnh sắc quá đẹp! Lâm Lăng từ đáy lòng ca ngợi. Nhưng dư quang nhìn thoáng qua, đột ngột phát hiện bên thác nước một nam tử tóc dài đang ngồi, nửa trên xích lõa, hệ thể chỉ dùng một chiếc khăn tắm vây quanh, quơ chân đá bọt nước.

“A! !” Lâm Lăng phát từ bản năng cao giọng thét lên.

Nam tử tóc dài nghe thấy tiếng nữ nhân, quay lại là một người xa lạ, vệt vàng lơ lửng ki-mô-nô bên cạnh phủ lên.

Hai người xấu hổ đối diện.

“Làm sao vậy?” Trong nước một nam hài vọt lên, trên tóc dính nước nhiễm một tầng sáng màu xanh, giống như màu nước suối y đúc.

Nam hài đi lên, hiển nhiên không chú ý đến tồn tại của Lâm Lăng, nam nhân tóc dài liền kéo nam hài vào trong ngực, dùng ki-mô-nô của mình bọc lên.

Lâm Lăng lấy lại tinh thần, mới phát hiện nhìn nam nhân đang tắm là hành động thất lễ cỡ nào. Lâm Lăng vội vàng xoay người.

...

Lâm Lăng đùa nghịch chén trà, bởi vì không có ý tốt, chủ chung không dám ngăn đầu đối diện với hai người.

“Tôi chính là An Bội Tấn Nhất, có chuyện gì mời cô cứ nói.”

“Cái kia...” Lâm Lăng nâng đầu, chống lại con ngươi mỉm cười của An Bội Tấn Nhất, không khỏi đỏ mặt “Là như vậy, bạn trai của tôi giống như bị quỷ nhập vậy, rất khác thường, cho nên mới đến tìm An Bội tiên sinh, muốn ngài đến hỗ trợ chúng tôi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngay khi anh ấy trả hết nợ, tôi nghe nói anh ấy gặp phải một chuyện rất kỳ quái, tôi cá là chuyện hẳn khác lạ có liên quan đến chuyện này...”

Bạn trai của Tiểu Lâm Lăng tên là Điền Quảng Ngạn, rất thích sưu tầm súng ống, sau khi gia nhập một xã đoàn săn thú, liền thường xuyên cùng các bằng hữu lên núi săn bắn.

Hôm nay, Điền Quảng Ngạn mang theo súng săn cùng các bằng hữu lên núi, lên tới đỉnh mới phát hiện bị lạc, trên núi di động không có tín hiệu, để tìm được các bằng hữu, Quảng Ngạn thường nổ súng để báo vị trí của mình.

Quảng Ngạn đi vào một nơi càng ngày càng âm u, nhưng lại rất tanh tươi, quảng Ngạn tâm sinh phiền chán, nổ thêm mấy phát súng.

Bả vai đột nhiên bị người vỗ nhẹ, Quảng Ngạn liền chĩa súng về người phía sau, phát hiện là một lão nhân tóc vàng dài.

“Ông là ai?”

“Tiểu tử, đừng nổ súng nữa, cậu nổ súng, đem con cháu của tôi dọa không dám ra đây.” Lão nhân mỉm cười, lộ ra hai hàng răng nanh sắc nhọn.

Quảng Ngạn trong lòng một trận sợ hãi, thần kinh toàn thân đều khấn trương lên, trong lòng xoay chuyển, vừa rồi rất lâu cũng không có thấy ngôi nhà nào đây, lại không phát hiện ai cả, trên đường lá rụng rất nhiều, lão nhân kia thần không biết quỷ không hay xuất hiện sau lưng mình, mà không phát ra âm thanh nào cả, càng nghĩ càng cổ quái.

“Lão nhân gia, nhà ông ở đâu vậy?”

“Nhà tôi ở kế bên đây, rất nhiều năm.” Lão nhân cười đến lớn hơn nữa, hàm răng sắc nhọn càng không giống con người.

Quảng Ngạn lấy đủ dũng khí, bắn vào ngực lão nhân một phát, lão nhân kêu lên một tiếng đau đớn ngã xuống. Quảng Ngạn vừa nhìn, đúng là một con chồn! Lập tức bị dọa mồ hôi lạnh túa ra, khiến lưng Quảng Ngạn ướt một mảnh, không nghĩ được gì nữa, cứ chạy như điên, vô tình lại trở về cánh rừng kia.

“Đây chính là anh ấy nói cho tôi biết, lúc ấy tôi chỉ nghĩ anh ấy nói đùa dọa tôi thôi, nhưng gần đây bộ dáng của anh ấy, làm tôi cảm thấy... Thật sự là bất khả tư nghị...”

“Bây giờ cậu ta thế nào?”

“Anh ấy thường xuyên rời nhà vào buổi tối, thích ăn thịt gà, hành vi ... càng ngày càng giống động vật...”

“Chồn sao?”

“Đúng vậy...”

Mạt Thần nghe cảm thấy chán ghét, mắt vừa chớp “Đây là do gieo gió gặt bão, vì sao phải đánh chết lão nhân ấy? Ông ta gây bất lợi cho hắc sao? Vạn nhất ông ta là con người thì nên làm gì? Hắc giết chết một con người, có phát luật trừng trị, hắc đánh chết một con chồn tinh, bây giờ cũng là trừng phạt của hắc.”

“Không thể nói như vậy...” Lâm Lăng vừa muốn cãi lại, lại bị ánh mắt sắc bén của Mạt Thần bức trở lại.

“Thì sao?” Mạt Thần mặt mày trở nên uy nghiêm, “Sinh mệnh con người so với động vật quý giá hơn sao? Vì sao giết chết động vật giờ gặp bão ứng lại muốn chúng tôi cứu, chỉ bởi vì động vật không có lời nói à?”

Lâm Lăng tuy lo cho bạn trai mình, nhưng nghe Mạt Thần nói như vậy, một câu cũng không nói nên lời.

“Tốt lắm tốt lắm” An Bội tán sớ sớ tóc Mạt Thần “Đừng nóng giận, tôi nghĩ được một cách vẹn toàn đôi bên.”

“Biện pháp gì?”

“Cô chuyển lời đến người nhà bạn trai cô, hắc cứ như vậy sẽ rất nguy hiểm, sẽ không biết mình biến thành động động, hơn nữa sau khi chết sẽ trở thành súc sinh, cho dù có luân hồi cũng đời đời kiếp kiếp làm động vật.” An Bội Tấn Nhất cúi đầu nhìn Mạt Thần, Mạt Thần tức giận khi An Bội Tấn Nhất giúp đỡ người đó, mặt mày vẫn chút chặt “Nếu muốn thoát khỏi lời nguyền, không phải tôi không làm được, sau khi cô trở về nói cho người nhà bạn trai cô, phải kêu bọn họ lập một linh vị cho con chồn kia, bên trên viết rõ ‘Sinh phụ’, như vậy, con chồn đó cũng sẽ không nguyên rủa con trai mình.” * địa ngục chính lý *

“A?” Hiển nhiên Lâm Lăng cảm thấy như vậy không ổn, trên mặt lộ vẻ khó xử.

“Hơn nữa tới ngày cúng, phải đến ngọn núi đó cúng thịt gà và hoa quả, vừa đi vừa khấn cầu ‘Phụ thân đại nhân, con đến hiếu kính ba’, chính là như vậy, tôi đã nói xong.”

“Thật sự... Thật sự làm như vậy có thể khiến Quảng Ngạn trở lại bình thường sao?”

“Đương nhiên, nếu không tin, tôi cũng không có biện pháp.”

“Cám ơn, cám ơn An Bội tiên sinh, tôi sẽ nói cho người nhà anh ấy biết.”

Mạt Thần ngồi xổm bên suối rửa hoa quả, vẫn còn đang nhận An Bội Tấn Nhất giúp người đó, nhưng chủ ý An Bội Tấn Nhất đưa ra cũng coi như là một loại trừng phạt.

Mạt Thần nhẹ nhẹ thở dài một hơi. Trên gáy đột nhiên truyền đến một trận ẩm áo, sau đó cả người lọt vào vòng tay của An Bội Tấn Nhất.

“Bảo bối than thở gì vậy?”

“Than thở anh là người tốt.”

“Còn sinh khí sao?”

“Anh đã quyết định rồi, em cũng không nói gì được, lại nói anh đề ra chủ ý tổn hại như vậy, em muốn giận cũng giận không được.”

“Hôm nay tắm rửa không tận hứng, bị nữ nhân kia phát, chúng ta lại đến đi, nước tắm của kỳ lân bảo bối nhà anh nhà chính là nước thành trên trời...”

“Uy, đừng đánh trống lảng nha.”

3. Chương 3: Minh Tệ (Tiền Âm Phủ)

Hôm nay, An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần xuống núi mua đồ dùng hằng ngày, mua xong cầm đồ từ siêu thị trở ra, khi đi ngang qua một trường học, đúng lúc lại đang tan trường .

An Bội Tấn Nhất dừng bước .

“Làm sao vậy?”

“Có thứ dơ bẩn, hơn nữa còn rất mạnh.” An Bội Tấn Nhất liếc mắt nhìn chăm chăm vào một người, Mạt Thần theo ánh mắt của hắn nhìn theo, là một nam sinh đeo kính tư vấn nhả nhặn, nhưng hình như không có tinh thần cho lắm.

“Em không có sức mạnh của linh môi, nên không nhìn ra có gì khác lạ cả, người kia làm sao thế?”

“Rất đẹp trai.”

Mạt Thần giận dữ, xoay người đi nhanh về phía trước, bị An Bội Tấn Nhất kéo về trong ngực, rước lấy tiếng thét chói tai của nữ sinh khi nhìn thấy hai người.

“Anh đùa thôi.” An Bội Tấn Nhất nhở nhẹ đỡ Mạt Thần, “Người kia bị quỷ triền thân, nhưng không giống với những linh hồn khác, linh hồn đó rất mạnh, hoặc linh lực của nam sinh kia rất mạnh.”

“Thì sao chứ?” Mạt Thần trợn trắng mắt.

“Dù sao cũng rảnh rồi, chúng ta cùng đi qua nhìn một cái.”

An Bội Tấn Nhất ở nơi không có người gọi Chu Tước đến, để Chủ Tước đem đồ vật lên núi, Chu Tước nhìn nhìn về mặt đầy khinh bỉ, An Bội Tấn Nhất có chuyện muốn nhờ nên đành phải hạ giọng, đáp ứng sẽ mang mút quả cho nó ăn, sau đó Chu Tước mới hưng phấn tiêu sái bay đi. Chịu ảnh hưởng của chủ tử nhà mình, mười hai thức thần của An Bội Tấn Nhất đều thích ăn mút quả, nhưng lại thích loại quả khác nhau, đặt biệt là Bạch Hổ thích mút quả vị chân giò hun khói thật không ai hiểu nổi .

An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần vẫn luôn bảo trì khoảng cách nhất định với nam sinh kia, tuy hắn không nói gì thêm, nhưng cậu biết An Bội Tấn Nhất cũng phát hiện thêm một chuyện lạ.

Nam sinh đó luôn dừng lại ven đường mua đồ, nhưng mỗi lần trả tiền đều đổi tiền qua đổi tiền lại, cuối cùng ừ ừ không mua.

“Nam sinh kia cũng không phải không có tiền, vì sao mỗi lần đều như vậy?” Mạt Thần nhìn nam sinh lần thứ mười bảy ghé vào hàng quán nhìn không được hỏi An Bội Tấn Nhất.

“Em cũng phát hiện?” An Bội Tấn Nhất mỉm cười nhìn Mạt Thần, “Tuy rằng anh không rõ nam sinh kia thấy gì, nhưng anh thấy trên tiền của hắn có một loại hắc khí, hình như là oán niệm của oan linh.”

“Oán niệm cũng có thể bám vào tiền sao?”

“Bất cứ vật gì cũng có thể, bất cứ chuyện gì cũng có, chính là tích góp từng tí, sẽ bắt lợi đối với em.” An Bội Tấn Nhất dắt tay Mạt Thần, lại khiến nữ sinh thét chói tai “Chúng ta đi qua giúp hắn, thuận tiện nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Mạt Thần gật gù đầu, tùy An Bội Tấn Nhất đi đến bên cạnh nam sinh.

An Bội Tấn Nhất vỗ vai cậu ta, nam sinh quay đầu lại, nhìn thấy hai người xa lạ, vẻ mặt mê mang .

“Xin lỗi quý rầy cậu một chút ” An Bội Tấn Nhất lấy ví từ trong túi áo ra “Cậu có thể đổi một chút tiền lẻ cho tôi được không? Tôi muốn mua đồ nhưng chủ quán không tiền thôi.”

“A?” Nam sinh đẩy kính mắt, “Thực xin lỗi a, tôi không có tiền đổi cho anh ~ “

“Để tôi đoán, không phải cậu ... dùng tiền cho người chết chứ?”

Nam hài kinh hãi, tiến lên một bước nắm chặt áo khoác của An Bội Tấn Nhất, “Anh...Sao anh biết ? !”

An Bội Tấn Nhất vỗ vai cậu ta “Không bằng như vậy, chúng ta tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện của cậu, thuận tiện đổi tiền cho cậu.”

Đến một quán nước ngồi xuống, An Bội Tấn Nhất lấy tiền của nam hài tên là Linh Mộc Tú, đưa qua cho Mạt Thần xem.

Mạt Thần nhìn nhìn, nhưng vẫn là tờ một trăm yên, lật trái lật phải cũng không thấy gì kỳ quái, không rõ vì sao An Bội Tấn Nhất lại nói đây là tiền dùng cho người chết.

An Bội Tấn Nhất lấy lại tờ tiền kia, đặt trước mặt Linh Mộc Tú “Bây giờ cậu thấy nó như thế nào ?”

“Không phải, vừa rồi tôi thấy là một tờ minh tệ, bây giờ thì là loại tiền phổ thông; kỳ thật khi anh vừa lấy, nó đã trở thành một tờ tiền bình thường.”

“Đúng vậy, bởi vì khi tiền rời khỏi tay cậu, oán niệm bám bên trên cũng biến mất, nên cậu mới thấy nó là tiền thật” An Bội Tấn Nhất từ ví rút ra một tờ tiền đưa cho Linh Mộc Tú “Cậu cầm đi, nhìn xem nó là gì .”

Mộc Tú vừa tiếp xúc với nó, liền trở thành tiền âm phủ, cậu ta buông tay, minh tệ liền trở về tiền giấy ban đầu .

“Đây là có chuyện gì?”

“Trước tiên cậu phải trả lời một vấn đề của tôi, khi nào cậu phát hiện loại tình huống này?”

“Àn... vào buổi tối hôm trước, tôi nằm mơ một giấc mộng...”

Trong mộng Linh Mộc Tú đang đi dạo trong một con phố mình rất quen thuộc, hơn nữa có rất nhiều đồ vật, nhưng khi cậu ta đi đến một căn tiệm, phát hiện chủ quán đưa cho hắn tiền của người chết, Mộc Tú đương nhiên trở về tìm căn tiệm kia, chủ quán vừa giải thích vừa đưa tiền khác, Mộc Tú cầm tiền rời khỏi, đi xa mới lấy ra nhìn , lại là tiền âm phủ! Mộc Tú giận dữ tìm lại căn tiệm đó, nhưng tìm thế nào cũng không thấy.

Mộc Tú liền tỉnh lại, phát hiện tiền của mình thật sự biến thành minh tệ.

“Giấc mộng khủng bố lắm đúng không?”

“Àn... Đúng vậy, hơn nữa, ” Ngón tay An Bội Tấn Nhất chỉ lên một bên huyệt thái dương của Linh Mộc Tú “Nơi này ” rồi sau đó lại chỉ qua bên kia “Nơi này ” cuối cùng chỉ về phía trái tim của cậu ta “Và nơi này, đều tràn ngập hắc khí của oán niệm.”

“Cái gì gọi là... Hắc khí của oán niệm?” Nhìn An Bội Tấn Nhất nói, cậu ta không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi.

“Cậu có thói quen không tốt, nên mới thấy giấc mơ này, mắt cậu sẽ sinh ra huyết chương*.”

(Huyết chương: Giống như một loại ảo giác)

“Thói quen không tốt?”

“Đúng vậy, cậu cần thật nghĩ lại đi. Nhưng không cần nói cho chúng tôi biết, tự mình phát hiện, huyết chương sẽ không xuất hiện nữa.” An Bội Tấn Nhất mỉm cười, “Trên người cậu vốn có quỷ bám theo, tôi vừa dùng cái này đuổi nó đi, linh lực của cậu trong nhân loại cũng không tính là tồi, mặc kệ tốt hay xấu nhưng nằm trên người cậu sẽ khuếch trương rất lớn, cho nên nhất cử nhất động của cậu đều phải cẩn thận.” An Bội Tấn Nhất lấy ra một lá bùa ngũ hành trận, chiết mấy chiết đưa cho Mộc Tú “Cái này có thể ngăn những phước* linh và oán linh đến gần cậu, phải mang theo bên người.”

(Phước : trói buộc)

“Cám ơn, nhưng anh có thể nhắc một chút về thói quen không tốt của tôi được không?”

“Tự mình nhớ đến mới có ý nghĩa ~” An Bội Tấn Nhất vừa nói liền đứng dậy lấy ví tính tiền.

Linh Mộc Tú nhìn thoáng qua cái ví của An Bội Tấn Nhất, mới bừng tỉnh đại ngộ, chính là mình có tật xấu ham món lợi nhỏ!

Lúc đứng trước cửa quán nước, An Bội Tấn Nhất lại đưa cho Linh Mộc Tú một phù chú có vẽ một con bướm, nói đây là hắc và Mạt Thần dẫn đường cho cậu ta.

Mộc Tú nhìn Mạt Thần lạnh lùng đi ở phía trước còn An Bội Tấn Nhất đi ở phía sau như đang giải thích gì đó, cảm giác này thật sự là cuộc gặp gỡ bất ngờ.

4. Chương 4: Tự Sát

Linh Mộc Tú vừa đi đến sơn đạo, từ trong túi móc ra phù chú của An Bội Tấn Nhất đưa, đây là lá bùa lần trước An Bội Tấn Nhất để lại cho Mộc Tú. Bên trên vẽ một con bướm, như đang muốn bay đi.

Linh Mộc Tú ném bùa lên trời, lá bùa biến thành một đạo bạch quang, hình thành một con bướm, hai cánh vỗ vỗ, bay thẳng lên núi, Mộc Tú liền đuổi theo .

Phong Linh ngoài thân xã của An Bội Tấn Nhất vang lên, Anh đang lau bàn nhìn thấy, bước vào trong phòng tìm hắc, vừa tiến vào, liền thấy An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần đang thân thiết, Anh xấu hổ lấy tay che mắt, lại chừa ra khe hở lạng lẽ nhìn lên.

An Bội Tấn Nhất thấy Anh, kéo Mạt Thần vào ngực, ho nhẹ một tiếng.

“Anh, vào phòng phải gõ cửa, đó là lễ nghi cơ bản.”

Anh ngượng ngùng mỉm cười gật đầu. An Bội Tấn Nhất không có cách nào giận dữ đối với đứa nhỏ tâm trắng như giấy này, đáng tiếc xuân sắp qua đi, Anh phải trở lại làm cây anh đào, cũng phải lụi tàn theo gió xuân , nghĩ đến đây, An Bội Tấn Nhất không khỏi có một tia thương cảm .

“Anh, có chuyện gì?”

Anh là một đóa anh đào được môi giới cho làm thức thần, không thể nói chuyện, cũng không biết suy nghĩ, càng nhìn không thấy ưu thương chọt lóe qua cửa hắc; Anh chỉ chỉ Phong Linh bên ngoài, ý bảo có khách đến tìm.

“À, ta đã biết, người đi nấu nước, chuẩn bị trà.” An Bội Tấn Nhất nhìn Mạt Thần, “Còn em giúp anh thay quần áo.”

Linh Mộc Tú ngồi xuống bàn trà, nhìn nhìn Anh đang đặt trà xuống, lại nhìn An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần “Sao mấy anh biết tôi sẽ đến?”

“Gió nói cho tôi biết.” An Bội Tấn Nhất băng quơ, lại khiến Mộc Tú kinh ngạc, nhưng trải qua chuyện lần trước, Mộc Tú biết An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần không phải là người thường, chuyện khó hiểu cũng trở nên dễ hiểu hơn.

“Lần này tôi đến, là vì trong trường xảy ra một chuyện lạ, cho nên đến thỉnh giáo một chút.”

“Mời nói .”

“Àn... Tôi cũng chỉ nghe từ một bạn học, không phải tận mắt chứng kiến, cho nên chỉ có thể nói sơ sơ...”

Một tháng trước, ký túc xá trong trường học đã được xây xong, học sinh lòng đầy vui mừng dọn lên lầu mới, chính là, vào ngày hôm sau khi các học sinh dọn đến tầng bốn; phát hiện một nữ sinh nổi tiếng chết trong nhà tắm, gương mặt trên thi thể giống như bị khủng hoảng đến cực độ, cực kỳ dữ tợn; nhà tắm và WC liền với nhau, nghe nói, đêm đó có một nữ sinh khác đi vệ sinh, bỗng nghe thấy từ trong phòng tắm truyền đến một tiếng kêu bèn nhón, vừa chạy đến, thì cô gái ấy đã nằm trong vũng máu, đầu rời khỏi xác, không biết bị hung khí nào chặt đứt, chết ngay tại chỗ.

Nhưng thứ kỳ quái nhất, chính là phòng tắm nằm ở chính giữa ký túc xá, nói cách khác nó nằm gần cuối hành lang, hung thủ sau khi giết người phải chạy qua một đoạn hành lang dài, mà không bị ai phát hiện hiện là chuyện không thể nào, từ phòng tắm đến phòng WC chỉ có một cửa sổ thông gió nhỏ, muốn thoát thân từ đó cũng không được.

Theo cảnh sát điều tra, thời gian nạn nhân chết là sau khi KTX tắt đèn chưa bao lâu, học sinh đều nằm trong phòng chưa ai ngủ, các học sinh có thể tự làm nhân chứng chứng thời gian cho nhau, cũng loại trừ khả năng do học sinh khác giết. Sau khi điều tra bối cảnh của cô gái kia, trên tư liệu nói học sinh này thành tích cũng trung bình, mồ côi cha từ bé, tổng hợp đủ loại, cảnh sát không thể không tuyên bố đó là tự sát.

Mấy học sinh khác đối với kết quả này không hề hài lòng, bởi vì ai cũng biết cô ấy tuyệt đối là bị giết, bởi vì hung thủ và hung khí chưa tìm được, nếu tự sát, không phải hung khí sẽ nằm trong tay nạn nhân hay sao? Ai lại tự tử rồi lại tự chặt đầu của mình ra?

Chuyện này trở thành đề tài để dư luận bàn tán, có người cho rằng là bọn con gái gây án, nếu không trong thời gian ngắn ngủi sao có thể chặt đầu nạn nhân được, nhất định bọn họ tạo chứng cứ giả cho nhau. Trong lúc nhất thời, tin đồn lại này quá mức hợp lý, khiến mọi người trong KTX nữ hoảng sợ.

Nhưng không lâu sau đó, một nam sinh lại chết giống y như hệt cô gái đó trong phòng tắm nam.

Khả năng nữ sinh gây án bị phủ định, một đám nữ sinh không thể nào chui nào KTX nam được, càng không thể dùng một loại thủ pháp giết người.

Liên tục xảy ra hai vụ án, khiến mọi học sinh đều sợ hãi, không ai dám đến nhà tắm vào buổi tối.

Nhưng mà, bởi vì đủ loại nguyên nhân, lại xảy ra hai vụ án tương tự, mấy học sinh không thể nào chịu được loại lo lắng đề phòng này, đòi chuyển trường hoặc dọn KTX, những học sinh không thể không ở lại đành gọi người nhà viết thư cho hiệu trưởng, yêu cầu ông lập tức giải quyết chuyện kỳ lạ này, không thì xây một tòa KTX mới.

Kéo dài đến nay, hai vụ án đó vẫn chưa được giải quyết.

“Àn...” An Bội Tấn Nhất sờ sờ nhóm râu còn chưa cạo sạch hồi sáng, rồi dùng cảm cọ cọ vào mặt Mạt Thần “Sự tình xem ra rất nghiêm trọng, chúng ta đi xem nhé?”

“Em nghe theo anh, dù sao em cũng đang rảnh.”

Linh Mộc Tú đã sớm đoán được quan hệ của hai người, cũng may cậu ta không kỳ thị, đối với cử chỉ thân mật của bọn họ cũng chỉ cười cười.

An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần thay quần áo, giả trang thành học sinh đã tốt nghiệp đến thăm giáo viên trường cũ, thuận lợi trà trộn vào trường học. Hai người tay trong tay rước lấy vô số nữ sinh thốn thức, Mạt Thần cười nói An Bội Tấn Nhất đã có tuổi còn bày đặt giả làm học sinh, không ngờ bị hấn ôm chặt, Linh Mộc Tú cười nói với Mạt Thần hạo là từ miệng mà ra.

Hai người cười cười nói nói một bộ dáng thoải mái khiến Linh Mộc Tú không nghĩ bọn họ là đến để giải quyết vụ án giết người .

Đến KTX, An Bội Tấn Nhất cũng không hỏi chuyện gì đã xảy ra, lập tức đi đến phòng tắm. Theo lời hắn nói thì “Nếu như do con người làm ra, thì đây là trách nhiệm của cảnh sát.”

Vừa đến phòng tắm, An Bội Tấn Nhất chỉ nhìn lướt qua, liền hiểu được nguyên nhân mọi chuyện.

Ba người ngồi ở bên cạnh sân thể dục, An Bội Tấn Nhất rất hưởng thụ hút thuốc , hoàn toàn không để ý đến Linh Mộc Tú như sắp điên lên, Mặt Thần biết tật xấu của hắn cũng không thèm để ý, ở một bên nhìn học sinh chơi bóng rổ .

“Ánh mắt!”

Mặt Thần không để ý tới, vẫn như cũ nhìn chăm chăm mấy anh đẹp trai đang chơi bóng .

An Bội Tấn Nhất áp sát mặt vào Mặt Thần “Dám hồng hạnh xuất tường? Buổi tối anh hành hạ em chết.”

“Anh không nói nguyên nhân, thì em đành phải tìm cái gì đó cho đỡ buồn chứ~ “

An Bội Tấn Nhất thở dài, Linh Mộc Tú nhìn bầu trời âm u ai thán đúng là vô quỷ dày có móng tay nhọn.

“Là tự sát.”

“Cái gì?”

“Từ một góc độ khác, cũng là bị giết.”

“Như thế nào...”

Mặt Thần khoát tay ngăn cản Mộc Tú “Cậu để anh ấy nói .”

“Chết là bởi vì trên tường có hai mặt gương đối nhau” An Bội Tấn Nhất giẫm chân diệt tàn thuốc, nói với Mộc Tú “Cậu cũng nhìn thấy, hai bên tường trong phòng tắm đều đặt một tấm gương lớn, còn là đối diện nhau nữa đúng không?” Mộc Tú gật đầu, An Bội Tấn Nhất tiếp tục nói ” ‘Hai mặt gương đối diện, sẽ biến hợp chất đơn giản thành hợp chất phức tạp, đây là một câu nói trong sách cổ, chắc cậu cũng nghe qua, hai tấm gương chiếu vào nhau, những vật ở chính giữa sẽ sinh ra vô số hình ảnh giống nhau, ở hình chiếu thứ mười ba , sẽ khiến không khí trở nên xấu đi. Theo nhân loại mà nói, cảm xúc tiêu cực tích lũy quá nhiều, mà trong căn phòng kia ánh sáng lại không đủ, tự nhiên hình thành một loại oán niệm , cũng là oán hận do con người chất chứa, hóa thành một lưỡi dao sắc bén, chặt bỏ đầu người soi gương vào ban đêm .”

Linh Mộc Tú một trận mất hồn, “Nói cách khác, tự mình tích lũy oán niệm rồi giết mình?”

“Chính là như thế vậy” An Bội Tấn Nhất gật đầu, “Trong sinh hoạt hằng ngày sẽ gặp phải những chuyện không vui không như ý mình, nếu để trong lòng không tiêu tan, cảm xúc tiêu cực sẽ trở nên nghiêm trọng, tinh thần trở nên nặng nề, trong đầu sẽ xuất hiện một loại ý tưởng linh tinh như “Không bằng chết đi cho rồi”, loại oán niệm này khi tích lũy lại sẽ tự giết mình, là bởi vì oán niệm không thể không chế, cho nên tôi mới nói vừa là tự sát , cũng là bị giết.”

“Thật lạ lùng!”

“Vì tránh cho loại chuyện này phát sinh, cổ nhân yêu cầu rất nhiều về gương, tỷ như không đặt ở đầu giường, không đặt đối diện với phòng ngủ, còn rất nhiều; nhưng mà gương cũng là bảo vật hấp thụ quỷ hồn, sử dụng rất dễ, cũng là có thể trừ tà.” An Bội Tấn Nhất dừng một chút, “Đem gương ở phòng tắm của các cậu đối sang nơi khác, sẽ không còn ai chết nữa, về sau sẽ không còn xuất hiện loại chuyện này.”

“Đơn giản như vậy?”

“Vậy cậu muốn sao? Cũng không phải yêu ma tác quái.”

“Phức tạp thật lâu mà nghe anh nói, giống như không có chuyện gì vậy.” Linh Mộc Tú vẫn không dám tưởng tượng oán niệm có thể mạnh mẽ đến mức giết chết con người.

“Trải qua chuyện này, tôi chỉ có thể nói vậy hiệu trưởng của cậu , ông ta một chút thương thức cũng không biết.”

Trải qua Linh Mộc Tú và một số học sinh có danh tiếng hợp lực, hiệu trưởng cũng hạ lệnh ẩn theo An Bội Tấn Nhất nói dẹp gương đi. Khi tháo gương ra, phía sau gương có dấu lõm hình cây đao, bên trong còn có vết máu.

Từ nay về sau, trong phòng tắm KTX không còn xảy ra chuyện học sinh bị chặt đứt đầu.

5. Chương 5: Hung Trạch (Thượng)

Thời tiết dần dần nóng lên, An Bội Tấn Nhất từ thùng nước lấy ra một lon bia, nằm ở bên cửa vừa đón gió vừa thưởng thức hoa cỏ trong viện.

Mạt Thần bưng một đĩa cá lát đến, đặt bên cạnh An Bội Tấn Nhất “Có thời gian thì anh mau đi cắt tóc đi, đã dài đến mông rồi, em nhìn thôi cũng thấy nóng .”

“Nhiệt lượng đều từ ở chỗ này bay ra ngoài hết rồi ” Ngón tay An Bội Tấn Nhất chỉ chỉ vào lồng ngực lồ lộ của mình “Không tin em sờ thử đi?”

“Em mới không sờ.” Mạt Thần xoay người muốn rời khỏi, lại bị An Bội Tấn Nhất kéo vào lòng, vén vạt áo lên, đem ngực mình dán lên người cậu, cười đến cực kỳ vui vẻ.

“Thế nào? Anh nói không nóng đúng không?”

“Nói vậy!” Mạt Thần đỏ mặt đẩy An Bội Tấn Nhất ra, An Bội Tấn Nhất lại giống keo dán chuột dính vào người Mạt Thần đẩy thế nào cũng không chịu ra .

Đột nhiên cảm nhận được một tầm mắt, An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần đồng thời quay đầu, đập vào mặt chính là đôi mắt mở to đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Đó chính là Liên

Thức thần, là An Bội Tấn Nhất lấy một đóa hoa sen dùng môi giới làm thành. Thức thần cấp thấp được triệu tập hoàn toàn phục tùng lại không có ý nghĩ, nhưng thức thần cũng có thể học tập, giống như Anh ngây người bên chủ nhân một thời gian cũng có một loại phản ứng theo trình độ nào đó, mà Liên lại là một thức thần vừa được chế tạo, tựa như một đứa trẻ mới sinh, cái gì cũng không biết. Anh nhìn thấy An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần thân thiết còn biết lánh tránh, nhưng Liên hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, tuy nói Liên cái gì cũng không hiểu, nhưng bị người nhìn như vậy vẫn cảm thấy xấu hổ, An Bội Tấn Nhất buông Mạt Thần ra, Mạt Thần tâm tình tốt, kéo Liên chạy đến chỗ khác chơi.

Vừa rồi cùng Mạt Thần vui đùa âm ỉ, An Bội Tấn Nhất cả người toàn mồ hôi, xoay người đi vào phòng tắm. Nằm trong thùng gỗ lớn, hần một bên hút thuốc một bên nhắm mắt nghĩ đến bộ dáng của Mạt Thần.

Nếu nói đến con nít , Mạt Thần làm sao chưa từng trải qua? Nhưng trên lưng cậu gánh vác rất nhiều chuyện, nặng nề đến khó có thể thoải mái tươi cười.

Nghĩ đến đây, An Bội Tấn Nhất chỉ muốn cùng Mạt Thần cứ sống không buồn không lo như vậy, không có chiến đấu, không có âm mưu, không có thần khí lời nguyện, không có sứ mệnh phải hoàn thành nhiệm vụ. Thả lỏng, không còn gì có thể tốt hơn.

An Bội Tấn Nhất linh quang vừa hiện, trên mặt liền nở một nụ cười.

Ngày hôm sau, trong lúc Mạt Thần còn đang nửa tỉnh nửa mê, thì thấy An Bội Tấn Nhất đang thu dọn đồ đạc.

“Anh đi đâu vậy?” Mạt Thần dụi dụi mắt, hỏi.

“A?” An Bội Tấn Nhất thấy cậu tỉnh, đi đến hôn lên trán cậu “Anh chuẩn bị mang em đi chơi, ở đây mãi cũng thấy buồn.”

“Đi đâu a?”

“Đến nơi sẽ nói cho em biết, khẳng định em chưa từng đến đó .” An Bội Tấn Nhất hướng Mạt Thần nháy mắt mấy cái “Mau rời giường, chúng ta ăn xong điểm tâm liền lên đường.”

“Đây là nơi Khải và Thách đính ước đó nha ~”

Nơi An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần đến chính là địa phương có suối nước nóng ở một ngọn núi tuyết .

“Cảnh sắc đẹp quá.” Từ đáy lòng Mạt Thần cảm thán.”Nhìn không ra hai người bọn họ lại lãng mạng như vậy .”

“A ~” An Bội Tấn Nhất kéo tay Mạt Thần, “Đi, đi tìm khách sạn, buổi tối chúng ta đến ngâm suối nước nóng.” An Bội Tấn Nhất hướng Mạt Thần cười xấu xa.

Trên đầu Mạt Thần không ngừng xuất hiện hắc tuyến “Rốt cuộc là mang em đi chơi hay là cho anh chơi?”

An Bội Tấn Nhất từ chối cho ý kiến, hạnh phúc khiến người muốn nói lại thôi. Hai người tìm được một lữ quán cũng không tồi, trang trí theo kiểu xưa, đi trên sàn nhà còn phát ra tiếng “Kèo kẹt”, xung quanh là các loại tranh chữ.

Xin chào quý khách , ở quán của chúng tôi buổi tối sáu giờ có trận đấu thi uống bia, tám giờ có biểu diễn, mời quý khách đến tham dự .” Bà chủ vội vàng giới thiệu cho An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần.

“Được, chúng tôi nhất định đến.”

Kéo cửa phòng thuê ra, An Bội Tấn Nhất đơn giản đem hành lý để qua một bên, đến ban công nhìn phong cảnh bên ngoài, đáng tiếc cảnh sắc từ căn phòng này nhìn không tốt lắm, không thấy ngọn núi tuyết kia, đối diện là một công trường đang thi công, nhìn sơ sơ cũng thấy có thể là một khách sạn cao cấp theo phong cách hiện đại, cả khách sạn trên cơ bản đã xây xong, nhưng thoát nhìn có chút kỳ quái.

“Bà chủ.” An Bội Tấn Nhất gọi bà chủ vừa mới tiến vào đưa trà, chỉ ra ngoài cửa sổ hỏi “Nơi này đang đình công sao? Nhìn giống như chưa hoàn công , lại không có ai làm tiếp.”

“Nơi đó a.” Bà chủ dáo dác nhìn xung quanh “Nghe nói nơi đó không sạch sẽ, để ở đó một tháng không ai thêm dựng đến, ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói ở đó luôn có người chết, tất cả đều chết đuối vào nửa đêm.”

“A?” An Bội Tấn Nhất híp mắt “Không phải là ngoài ý muốn sao?”

“Làm sao thể được ?” Bà chủ nghĩ nghĩ “Ngẫu nhiên phát sinh thì được . Ân... chắc là ngoài ý muốn , nhưng có nhiều người cùng chết một kiểu, càng truyền càng tà, bây giờ ai cũng không dám đi đến đó.. Để ngừa vạn nhất, các cậu cũng đừng đến đó a.”

“A, như vậy a, cảm ơn bà chủ đã nhắc nhở.”

“Đến đây là để vui chơi, đừng suy nghĩ những chuyện không thoải mái, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Bà chủ đi rồi, An Bội Tấn Nhất nhìn khách sạn ở đối diện một lát, sâu kín thở dài một hơi.

“Như thế nào? Anh lại thấy cái gì?” Mạt Thần biết An Bội Tấn Nhất ngày sinh âm dương huyền đồng có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện người bình thường không thể biết được, nhất định An Bội Tấn Nhất nhìn thấy gì đó, Mạt Thần lo lắng hỏi.

“Không có gì, đúng như bà chủ kia nói, lần này đến đây là để vui chơi, cho nên anh không muốn quản mấy chuyện loạn thất bát tao .” An Bội Tấn Nhất ôm lấy Mạt Thần, tay lại không an phận bắt đầu chui vào dục bào cậu vừa mới thay, Mạt Thần đập tay hấn ra, gương mặt đỏ ửng ra khỏi phòng.

Buổi tối, An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần đồng thời ngồi xem biểu diễn, ở đây cơ hồ toàn là nam nhân, đều do tác dụng của trận đấu bia kia, không khí cực kỳ high, Mạt Thần ngồi cạnh một đấng nam nhân hai mắt tỏa sáng, trong lòng thật không thoải mái.

“Uy, không có gì hay, trở về đi.” Mạt Thần kéo kéo tay áo của An Bội Tấn Nhất, “So với nghệ kỹ của Lưu Ly tỷ tỷ còn kém xa .”

Lưu Ly là nữ nhân xinh đẹp nhất mà Mạt Thần đã từng gặp qua, mặc kệ là dung mạo , khí chất hay tài hoa, đều so mới mấy nghệ kỹ hạng ba này hơn gấp trăm lần, đương nhiên hồng bài của Anh Vũ Lâu cũng không phải chỉ là cái danh.

“Ân... Được rồi.” An Bội Tấn Nhất cười tủm tỉm, thấy Mạt Thần chu chu cái miệng nhỏ nhắn biểu tình so với nghệ kỹ còn phần khích nhiều.

Từ chỗ ngồi đứng lên, An Bội Tấn Nhất rất xa liền nhìn thấy một người ngồi trong góc.

“Em nhìn kìa.” An Bội Tấn Nhất chỉ chỉ, Mạt Thần theo ngón tay của hắn nhìn lại, người nọ tóc rất dài, dung mạo thanh lãnh tú lệ làm người nhìn cũng cảm thấy thoải mái.

“Cái kia... không phải là em trai của Lưu Ly – Anh Tĩnh Hoa Nguyệt sao?”

“Em còn nhớ sao?” An Bội Tấn Nhất cười cười, “Chúng ta đi qua chào hỏi.”

Anh Tĩnh Hoa Nguyệt cũng nhìn thấy bọn họ đi về phía mình, thấy rõ là An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần, liền đứng lên.

“Đã lâu không gặp.” Anh Tĩnh Hoa Nguyệt hạ thấp người, lễ nghi quý tộc không thể soi mói.

“Đã lâu không gặp, ” An Bội Tấn Nhất cười, “Đương gia của Anh Tĩnh gia cũng đến xem loại tiểu nghệ này ? Bọn họ không phải đang tự rước lấy nhục sao?”

“Làm gì có a, tham khảo cũng tốt mà.” Anh Tĩnh Hoa Nguyệt khiêm tốn cười. Tập đoàn sát thủ nhà Anh Tĩnh từ xưa đến đây đều lấy biểu diễn nghệ kỹ để che mắt người đời, chỉ lấy vũ đạo mà nói, không tính gia sản của Anh Tĩnh gia, mà ngay cả thị nữ bưng trà rót nước cho bọn họ , cũng là hồng bài hạng nhất trong nghệ quán.

“Sao có một mình cậu ở đây vậy? A Minh nhà cậu đâu?”

“Anh ta còn đang thi uống rượu với người khác, tôi không muốn nhìn, nên qua bên này xem .” Từ biểu tình hơi hơi uất ức của Anh Tĩnh Hoa Nguyệt có thể thấy tiểu tử Thu Bản Minh buổi tối lại quậy phá một trận.

“A? Vậy tôi đi xem một chút.” An Bội Tấn Nhất ý bảo Mạt Thần và Anh Tĩnh Hoa Nguyệt ngồi ở đây, tự hắn đi tìm. “Hoa Nguyệt, khi tôi trở về sẽ đem theo tiểu tử kia đến.”

“Nhớ lại tôi thật muốn chết .” Hoa Nguyệt ngữ khí bình tĩnh lạnh lùng rất khó làm người ta phân biệt cậu ta nói thật hay giả.

“Lưu Ly tỷ tỷ có khỏe không?” Mạt Thần sóng vai ngồi cùng Anh Tĩnh Hoa Nguyệt, cậu hỏi.

“Thoát khỏi quan hệ với Anh Tĩnh gia rồi thì sống thế nào cũng tốt.” Anh Tĩnh Hoa Nguyệt cúi đầu đùa nghịch chén rượu, “Nửa chết nửa sống bị người chi phối cũng không phải tư vị gì hay ho .”

“Điều này cũng đúng, chỉ là thật lâu tôi vẫn chưa thấy Lưu Ly tỷ tỷ bọn họ, cũng không biết mọi người sống như thế nào.”

“Chuyển đi này ... cậu cũng rõ ràng, ” Anh Tĩnh Hoa Nguyệt cũng rót cho Mạt Thần một chén rượu nhỏ “Có khi tôi cũng muốn, rốt cuộc là do cậu nhấn tâm hay do tôi lạnh lùng, Tuyết Nguyệt có lẽ sẽ không chết.”

“Nếu tôi xuất hiện gọi lên chuyện thương tâm của cậu, vậy tôi biến mất là được rồi.” Mạt Thần nửa đùa nửa thật, Anh Tĩnh Hoa Nguyệt cũng chỉ cười nhạt.

Hoa Nguyệt cười lên cực kỳ mê người, tựa hồ những đứa con của Anh Tĩnh gia đều tập hợp mọi nét đẹp trên đời, làm người ngồi bên cạnh cũng tự biết xấu hổ. Nhìn Hoa Nguyệt cười, Mạt Thần cũng có thể hiểu tại sao Thu Bản Minh bắt cần đời hư hỏng kia lại một mực yêu cậu ta như vậy. Hoa Nguyệt và Tuyết Nguyệt là một cặp sinh đôi, tuy dung mạo giống nhau, tính cách cũng lạnh băng như thế, nhưng Tuyết Nguyệt bề ngoài cứng rắn như sắt đá bên trong nóng bỏng như dung nham, thì Hoa Nguyệt có thể hòa tan cả tuyết xuân, chậm rãi chảy vào trong lòng ; có thể làm bạn với một mỹ nhân như thế , hy sinh tánh mạng cũng đáng. Tục ngữ Trung Quốc nói rất đúng, không cần giang sơn chỉ yêu mỹ nhân.

Nghĩ đến này, Mạt Thần không khỏi nhẹ cười ra tiếng.

“Cậu... Cậu cười cái gì?” Cảm giác được Mạt Thần cười lên mang theo một sắc thái khách thường, Hoa Nguyệt nhíu chặt mi .

“Kỳ quái, tôi lại không phải lập theo khuôn sáo của An Tĩnh gia, sao lại cười cũng không được rồi?”

“Quả là Kỳ Lân tứ linh thú, nhân vật duy nhất có thể cãi nhau tay đôi với Thiên Quy* , Hoa Nguyệt mặc cảm.”

(Quy : Rùa)

Mạt Thần biết Hoa Nguyệt lấy tự giễu làm phản bác, lập tức dùng ánh mắt khiêu khích nhìn cậu ta, Hoa Nguyệt cũng học theo bộ dáng của cậu, hai người giằng co không đến ba giây, sôi nổi cười một trận .

An Bội Tấn Nhất ở trong đám người luôn tìm Thu Bản Minh, đi đến phía sau nơi biểu diễn nghệ kỹ. Một bộ đội đặc chủng lại say thành cái dạng này, An Bội Tấn Nhất hối hận không mang theo di động chụp lại cảnh này của hắn .

Đột nhiên, một quả cầu đỏ lăn đến chân An Bội Tấn Nhất , một tiểu cô nương mặc một bộ ki mô nô màu đỏ chạy đến, có thể do chạy quá nhanh, vấp phải ki mô nô, cô nương trượt chân một cái.

An Bội Tấn Nhất vươn một tay nâng cô bé dậy, tiểu cô nương chịu đựng không khóc, nhưng nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt.

“Tiểu muội muội, sao một mình em lại ở đây?”

“Em... Ba ba của em đang ngâm suối nước nóng, em ở đây tự mình chơi đùa.”

“Ân, vậy em phải ngoan ngoãn a, đừng để bị ngã nữa, nếu không lại làm mình hoặc người khác bị thương, vậy không đáng biết chưa?” An Bội Tấn Nhất vỗ vỗ đầu cô bé “Anh đi đây, em chơi tiếp đi.”

“Thúc thúc...”

“Là đại ca ca.”

“Cái kia... Em muốn thấy mami, anh có thể mang em đi tìm không? Mami chờ ba ba lâu rồi, nhưng ba ba lại không mang em đi tìm mami.”

“Ân... Anh không thể khẳng định, bởi vì cũng có người rất quan trọng đang chờ anh chờ về, tối ngày mai anh nói cho em biết được không?” Anh Bội Tấn Nhất nháy mắt với cô bé một cái “Nói cho ca ca biết em tên gì? Ngày mai anh ở đây gọi em.”

“Minh Mỹ.” Tiểu cô nương chớp mắt , cười lên.

“Ân, tốt lắm, Tiểu Minh Mỹ, ngày mai anh đến tìm em.”

Minh Mỹ gật đầu, ôm cầu rời khỏi.

“Uy...” Thu Bản Minh mở to đôi mắt nặng nề của mình “Anh đứng đó một mình lăm bắm cái gì vậy?”

“Bí mật.”

...

Vừa nãy tìm được một truyện kinh dị máu me gồm 5 quyền, nghe đồn rất biến thái nên tính edit, cơ mà dài quá. Tui có nên ôm luôn không ta =))

6. Chương 6: Hung Trạch (Hạ)

Sau khi trở về, An Bội Tấn Nhất kể lại chuyện đã gặp được tiểu cô nương kia cho Mạt Thần nghe, cậu nghiêng đầu suy nghĩ, cuối cùng như không có vấn đề gì mà nhún nhún vai “Dù sao anh cũng muốn đi, không phải sao?”

“Bởi vì bà chủ cũng đã nói, rất nhiều người chết rất ly kỳ, anh muốn xem rốt cuộc oan linh kia có bao nhiêu lợi hại .”

“Em đã sớm thấy căn lầu đối diện kia lộ ra thần sắc cổ quái, cũng được, đi xem cũng tốt.” Mạt Thần rót một chén nước “Nhưng anh xác định cô bé đó có liên quan đến oán niệm của tầng lầu đối diện à?”

“Quả cầu trong tay của nó toàn bộ là linh hồn của người đã chết, dùng nhiều linh hồn như vậy làm thành cái lọ, cũng không phải dễ chơi, nếu không phải bà chủ đã nói qua ở đó xảy ra nhiều vụ án chết người ly kỳ, anh cũng không nghĩ ở khu vực này lại có nhiều người chết như vậy .”

“Muốn gọi Hoa Nguyệt bọn họ đến không?”

“Nếu bọn họ muốn đi anh cũng đâu cản được, nhiều người càng thêm náo nhiệt mà đúng không?”

“Anh tốt như vậy, về sau có bị ác linh hại chết, em cũng không quan tâm đâu.” Mạt Thần quay đầu, làm như oán hận An Bội Tấn Nhất.

“Anh không tin bảo bối của nhà anh lại bỏ mặc sống chết của anh .” An Bội Tấn Nhất kéo Mạt Thần qua, xoay người đè cậu lên giường, chớp mũi đi du trên mặt Mạt Thần, cọ nhẹ khiến cậu ngứa ngáy “Thật tốt, rất thơm...”

Chạng vạng ngày thứ hai , An Bội Tấn Nhất mời Thu Bản Minh và Anh Tĩnh Hoa Nguyệt ăn một bữa cơm, nói với bọn họ chuyện tối hôm qua, Thu Bản Minh rất có hứng trí, mặc kệ ánh mắt của người ngoài vẫn nắm tay kéo Hoa Nguyệt chạy trái chạy phải, Hoa Nguyệt sợ dọa người ta, cũng bật người đáp ứng.

“Có lẽ trên đời này cũng chỉ có một mình Thu Bản Minh trị được đương gia của Anh Tĩnh.”

Mạt Thần gật đầu tỏ vẻ đồng ý, liền bị Hoa Nguyệt trừng mắt.

Vào buổi tối, bốn người An Bội Tấn Nhất đi đến nơi lần đầu gặp Minh Mỹ.

“Minh Mỹ, Minh Mỹ, ” An Bội Tấn Nhất gọi hai tiếng, chung quanh không có một chút thanh âm.

Bốn người một bên nói chuyện một bên chờ Minh Mỹ xuất hiện, nhưng chờ hơn nửa ngày vẫn không thấy Minh Mỹ đâu, Anh Tĩnh Hoa Nguyệt có chút không kiên nhẫn, đề nghị quay về, An Bội Tấn Nhất cũng không muốn mọi người đợi lâu, cùng mọi người trở về.

Trên đường An Bội Tấn Nhất đi ở cuối cùng, thường thường nhìn lại con đường đằng sau, bỗng nhiên quay đầu, Anh Tĩnh Hoa Nguyệt đi tuốt đằng trước ngã về phía trước, may mắn Thu Bản Minh phản ứng nhanh nhẹn đỡ được.

“Đất bằng như vậy cũng vấp được sao? Có phải do buổi tối em uống qua nhiều không?”

Thu Bản Minh trêu ghẹo hoa nguyệt, Mạt Thần rất tinh tế, quay đầu nhìn về phía An Bội Tấn Nhất , thấy hần mở to mắt, còn có mồ hôi chậm rãi chảy xuống. An Bội Tấn Nhất cầm lên một quả cầu đỏ dưới chân Hoa Nguyệt, bên trong quả cầu còn vươn ra một bàn tay nắm lấy cổ chân của cậu ấy. An Bội Tấn Nhất phản ứng kịp thời, quay đầu nhìn lại, cánh tay ấy và tay áo kimono màu đỏ đang rụt vào bên trong bụi cỏ.

Dưới ánh trắng, màu trắng tuyết hòa với màu đỏ có vẻ rất gọn người.

“Minh Mỹ?”

Theo tiếng la của An Bội Tấn Nhất, cánh tay ấy nhanh chóng rụt về .

An Bội Tấn Nhất lập tức chạy về phía đó, đẩy bụi cỏ ra tìm kiếm Minh Mỹ, ba người cũng chạy tới bên cạnh An Bội Tấn Nhất.

“Anh đang tìm gì vậy?”

“Cô bé kia a.” An Bội Tấn Nhất lấy lại bình tĩnh, ở trong không khí cố gắng tìm kiếm sóng linh của cô bé.

“Cô bé nào? Sao tôi không phát hiện?” Thu Bản Minh lật tới lật lui “Bụi cỏ này có chút chú ý à, một người căn bản không thể nào trốn được ~ “

“Nếu là linh hồn, đương nhiên có thể trốn rồi, cho dù cậu có đút cả đầu vào , cũng không thấy được đâu.” Mạt Thần cười nói. Mạt Thần đã từng hỏi An Bội Tấn Nhất , vì sao có một số người có thể nhìn thấy yêu quái và hồn ma . An Bội Tấn Nhất chỉ t lời, yêu quái cũng giống con người có thể nhìn thấy, vì thời đại đã phát triển, yêu quái cũng dần dần biến mất, hơn nữa nhân loại trời sinh có tính cách khác biệt, yêu quái không thể giấu được, chỉ có thể bảo trì khoảng cách, nên đa số không ai thấy được .

Còn linh hồn, người bình thường sẽ không thấy, nhưng nếu ở một nơi cực âm hoặc âm khí quá nhiều, hay dựa vào năng lực mạnh yếu mà nhìn thấy linh hồn khác nhau, những linh hồn mang oán niệm quá nặng sẽ xuất hiện ý nghĩ muốn làm hại người trước mặt, hoặc muốn xin giúp đỡ sẽ xuất hiện trước mặt người đó. Đương nhiên cũng có những người từ khi sinh ra đã có sức mạnh tâm linh, không cần dựa vào hoàn cảnh, chỉ vô tình cũng có thể thấy được yêu ma.

Mà An Bội Tấn Nhất khác biệt lại phản ánh tất cả chân thật trên thế giới, bất luận ở đâu, chỗ nào cũng sẽ thấy yếu quái hay linh hồn, thậm chí oán niệm của con người, nếu tập trung có thể thấy được cả sóng âm của linh hồn, Mạt Thần đã từng làm linh môi trong Thập Thần Túc, dùng năng lực huyền đồng của An Bội Tấn Nhất nhìn thế giới, tư vị thật sự khó có thể nói được.

Bỗng nhiên một tia hồng quang hiện lên, bay về một hướng khác, An Bội Tấn Nhất lập tức đuổi theo.

“Tấn Nhất!”

An Bội Tấn Nhất vừa nghe thấy tiếng của Mạt Thần, dừng bước quay về cạnh ba người.

“Hoa Nguyệt không thể nhúc nhích.”

An Bội Tấn Nhất nhìn quả cầu đỏ kia xuất hiện rất nhiều cánh tay bắt lấy Hoa Nguyệt, vội vàng làm một cái phong ấn “Vọng động tiện dĩ khu chi, ký minh quang đại như lai, cấp tốc nghe lệnh.” Chú văn hoàn thành, quả cầu đỏ cũng theo đó biến mất.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Mạt Thần” An Bội Tấn Nhất chỉ về phía hồng quang biến mất “Xem ra anh đoán không sai.”

Mạt Thần nhìn theo ngón tay của An Bội Tấn Nhất, chính là nơi khách sạn đang đình công.

Cả tầng lầu bởi vì đã đình công nên rất tối, chung quanh mọc một đám cây ở trong bóng đêm pha tạp lại có vẻ ghê gợn. An Bội triệu hồi thức thần đến chiếu sáng, bốn người ở xung quanh đi một vòng, mà An Bội Tấn Nhất vẫn không tìm thấy sóng linh của Minh Mỹ.

“Nơi này là một dạng khách sạn có suối nước nóng, cho dù chưa khai trương, nhưng đã khai phá tạo nên suối nước nóng, khách nhân có thể đến mà không cần thu phí.”

“Theo lời lão bản nương nói, rất nhiều người chết đuối ở đây, hẳn là chết trong suối nước nóng này.” Mạt Thần vô tình dập tắt ngọn lửa trong lòng của Thu Bản Minh.

“Ách...” Thu Bản Minh ghen hờn, hẳn không muốn cùng một đám người chết ngâm mình đâu.

“Hơn nữa ở đây chết nhiều người như vậy, thi thể ở trong nước đều đã hư thối, cậu ngâm người trong đó muốn bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu ghê tởm.”

“Đừng nói nữa.”

“Chúng ta lên lầu nhìn xem.” An Bội Tấn Nhất cảm thấy một tia linh sóng dao động, dẫn đầu đi vào bên trong.

Đại sảnh khách này này cơ hồ đã hoàn công, mọi thiết bị đã được cài đặt đầy đủ, nhưng bởi vì trong một thời gian dài không có người trông coi và khí hậu trong suối nước nóng khác biệt nên vết sơn trên tường đã bị bong ra.

“Ở đây có mấy tầng?”

“Khoảng sáu, bảy tầng.”

“Ở bên kia...” Sóng linh dao động càng ngày càng mãnh liệt, An Bội Tấn Nhất có thể cảm giác được.

Mỗi căn phòng ở một tầng đều không giống nhau, cánh cửa kia có màu đỏ, nhưng trong đêm tối lại rất chói mắt.

Đứng trước cửa, An Bội Tấn Nhất căn dặn, “Lát nữa khi đi vào, nếu mọi đồ vật một trong không dính bụi, thì chúng ta lập tức bước đi.” An Bội Tấn Nhất duỗi tay cầm nắm cửa, cánh cửa “két” một tiếng chậm rãi mở ra, An Bội Tấn Nhất nghiêng người, từ cửa phòng bên phải đi vào “Làm theo động tác của tôi.”

Ba người cũng làm giống như hần, từ cửa phòng bên phải đi vào.

Vừa vào bên trong, ba người Mạt Thần lập tức sợ ngây người, bốn phương bên trong căn phòng, tường sàn nhà trần nhà tất cả đều là máu, còn có dòng chữ bằng máu đã biến thành màu đen “ Người xinh đẹp luôn gây tai họa, người xinh đẹp phải bị giết “, trong phòng chỉ có một chiếc ghế dựa màu đỏ, không biết là màu của nó hay bị máu nhuộm thành. Chiếc ghế được đặt ở giữa phòng, nhưng đang ngồi thưởng thức cảnh sắc ghê gợn này của nó.

“Đi ra ngoài!” Âm thanh An Bội Tấn Nhất vừa âm trầm vừa kiên định, ba người còn lại không chút chần chờ, lập tức xoay người rời khỏi.

Trong nháy mắt ba người quay đi, trước cửa đột nhiên xuất hiện một người.

“Đại ca ca...” Minh Mỹ mặc chiếc áo kimono đỏ chói cầm quả cầu đỏ đứng trước cửa, vẻ mặt u buồn nhìn An Bội Tấn Nhất, “Em không tìm được mami, mami đi đâu rồi?”

“Minh Mỹ, không phải hôm qua đại ca ca đã nói sẽ đi cùng em sao , sao em lại đi một mình vậy?”

“Bởi vì... Bởi vì đại ca ca dẫn theo nhiều người quá , Minh Mỹ sợ...”

Thu Bản Minh kéo Mạt Thần, ở bên tai Mạt Thần nhẹ giọng nói “Đây chính là Minh Mỹ? Sao lúc tới tôi không cảm giác được?”

“Có lẽ khi ra khỏi căn phòng này cậu sẽ không thấy nó nữa” Mạt Thần kéo Thu Bản Minh và Hoa Nguyệt lui đến bên cạnh An Bội Tấn Nhất “Bây giờ nó có ý đồ gì chúng ta còn chưa biết được, tốt nhất vẫn nên cách xa nó ra .”

“Ô... Minh Mỹ muốn tìm đi tìm mami...”

“Ân... Minh Mỹ ngoan, đại ca ca giúp em đi tìm, trước tiên em phải nói cho anh biết mami em lớn lên ra sao, thường xuyên ở đâu?”

“Em trộm nhìn mami, mami ở trong căn phòng này, mami rất đẹp, mami ... mami thích giết người...” Minh Mỹ cười cực kỳ vui vẻ “Quả cầu này cũng là mami cho em...”

“Minh Mỹ, quả cầu kia không phải thứ tốt, em đưa nó cho anh đi ” An Bội Tấn Nhất vươn tay muốn lấy quả cầu trong tay Minh Mỹ, đột nhiên nó hét lớn một tiếng, gương mặt trở nên tức giận, hoàn toàn không còn vẻ yếu ớt như vừa rồi .

“Không được lấy đồ của Minh Mỹ! !” Minh Mỹ cũng không quay đầu chạy sang căn phòng bên cạnh, An Bội Tấn Nhất vừa muốn đuổi theo, lại bị Mạt thần kéo lại.

“Hoa Nguyệt!”

Vô số cánh tay từ trên bức tường máu kia vươn ra bắt lấy Hoa Nguyệt, Thu Bản Minh muốn đánh nó ra, nhưng cũng bị nó bắt lấy.

“Phụng thỉnh, cung nghênh mười hai vị thần hộ thể • Đằng Xà !” Ống tay áo An Bội Tấn Nhất run lên, ngọn lửa màu đen lạnh lẽo tràn ngập căn phòng “Đằng Xà, hủy tà trận!” An Bội Tấn Nhất kéo ba người Mạt Thần “Chúng ta đi.”

Vừa mới chạy khỏi đó, liền thấy một nữ nhân cũng mặc một bộ Kimono màu đỏ tay dắt Minh Mỹ, nữ nhân kia khi còn xống cũng là một người cực kỳ xinh đẹp, bây giờ biến thành lệ quỷ, trên đầu mơ hồ có một cái sừng, gương mặt xanh trắng, cánh môi không thể nào giấu được răng năng sắc nhọn.

“Người xinh đẹp luôn gây tai họa ... Người xinh đẹp phải bị giết...” Nữ nhân vừa nói chuyện bên trong miệng toát ra một ngọn lửa , bộ dáng thật là dọa người.

“Sinh thành...” An Bội Tấn Nhất thì thào một câu, Mạt Thần nghe rất rõ ràng. Sinh thành, là quá trình một người biến thành quỷ, vong linh khi trải qua quá trình sinh thành, là vong linh bị ai nhất mãi mãi không thể siêu sinh.

” Người xinh đẹp luôn gây tai họa ... Người xinh đẹp phải bị giết...” Nữ nhân lắc lắc đi tới phía bốn người, nhưng ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào Hoa Nguyệt.

“Hoa Nguyệt! Mục tiêu của bà ta là cậu!” An Bội Tấn Nhất đẩy Hoa Nguyệt ra, quăng sáu lá bùa ra, kết thành một lá chắn bảo vệ Hoa Nguyệt .

“Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền!” Một ngũ tinh trận xuất hiện dưới chân nữ nhân, đem nữ nhân vây khốn

“Oán tiêu!” Theo thanh âm của An Bội Tấn Nhất, quanh thân nữ nhân toát ra một ngọn lửa xanh

“Thánh triệu phản!” Nữ nhân chậm rãi khôi phục tư thái bình thường, không còn ở trạng thái sinh thành

“Diệt âm!” Chú văn cuối cùng cũng hoàn thành, nữ nhân kia cũng theo đó mà biến mất.

Minh Mỹ mở to mắt nhìn An Bội Tấn Nhất, An Bội Tấn Nhất lại vô cùng nghiêm túc trừng Minh Mỹ.

“Em còn mấy người mẹ?”

“Anh... anh...”

“Đúng vậy, anh không phải người thông linh, anh là âm dương sư.” An Bội Tấn Nhất vươn tay “Đưa huyết cầu kia cho anh, đây không phải là vật của em.”

“Không!” Minh Mỹ gắt gao ôm quả cầu đỏ, “Em không cần! Em muốn trả thù những người đã khi dễ em! Ba ba và mami cũng không phải người tốt! Bọn họ chỉ thích người xinh đẹp, bọn họ không cần em! Cho nên em giết chết bọn họ, người càng đẹp em càng thích giết, em phải trở thành người đẹp nhất! Dù là anh cũng không thể cần em!” Ánh mắt Minh Mỹ trở nên đỏ ngầu, quả cầu đỏ trong tay phát ra ánh sáng yêu dị, ánh sáng lóe lên bắn về phía Mạt Thần.

Chỉ nghe “Binh” một tiếng, hồng quang chỉ cách Mạt Thần khoảng một thước thì biến mất.

“Như thế nào... Như thế nào sẽ...”

“Pháp thuật của tiểu yêu không được đánh đồng với thánh quang của linh thú.” Ngữ khí Mạt Thần nghiêm nghị, trong ánh mắt rất uy nghiêm “Bất hạnh trong cuộc sống nhiều không đếm xuể, nếu cứ nghĩ mình là người đáng thương nhất, bản thân mới đáng xấu hổ.”

Nước mắt Minh Mỹ đảo quanh hốc mắt, cuối cùng vẫn không nhịn được khóc lên “Ba ba... Ma ma... vì sao hai người lại không cần con...” Minh Mỹ xiết chặt quả cầu trong tay “Vì sao... Vì sao...”

“Minh Mỹ! !” An Bội Tấn Nhất vừa thấy hành động của Minh Mỹ, lập tức tiến lên ngăn cản .

“Vì sao...” Minh Mỹ phá hủy trong tay cầu, vô số oán linh bên trong lập tức vây quanh Minh Mỹ, chỉ trong nháy mắt, kimono đỏ thắm như khói bụi bị gió thổi bay, cái gì cũng không còn .

An Bội Tấn Nhất nằm trước cửa nhà, nhìn tin tức nằm trên một góc trong tờ báo.”Dưới khách sạn ôn tuyền đào được hơn một trăm thi thể người chết, đa số đều là những người độ tuổi khoảng hai mươi, chỉ có một cô bé vị thành niên...”

Mạt Thần cúi người, chạm nhẹ lên môi An Bội Tấn Nhất “Không có thể cứu cô bé đó, cũng không phải là lỗi của anh.”

An Bội Tấn Nhất ôn nhu cười, nhẹ nhàng ôm lấy Mạt Thần, “Bảo bối...”

Giống như, dù có thiên thù đại hận cũng chỉ cần một cái ôm như thế.

7. Chương 7: Huyết Mộng

Thất Lai Thuần là bạn học của Linh Mộc Tú, là một người không thích nói chuyện, lại rất hay ngại ngùng. Hôm nay, nàng đưa cho Linh Mộc Tú một tờ giấy, hẹn Mộc Tú sau khi tan học đến sân thể dục, cậu ta vừa thấy liền kinh ngạc. Những bạn học đang ở thời kỳ trưởng thành rất dễ mơ màng, những tiết học sau đó Mộc Tú nghe không vào cũng bởi vì tờ giấy ấy .

“Tớ nghe nói, chuyện chiếc gương lần trước trong KT là cậu đề nghị tháo kiếng xuống rồi dời sang nơi khác, sau đó, không hề xuất hiện sự kiện giết người nữa kia đúng không?”

“Ân, đúng vậy, tớ cũng chỉ được người chỉ dẫn thôi.” Linh Mộc Tú đoán cô gái này chắc gặp phải chuyện quái dị gì đó nên mới đến tìm mình, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

“Ân... Cái kia, gần đây tớ gặp một ít chuyện lạ, cậu có thể nói chuyện với tớ một chút được không?”

“Đúng lúc, tớ đã lâu không đến thăm họ, chúng ta đi chung đi, cậu cứ kể chuyện ấy với bọn họ nhé?” Linh Mộc Tú cười khỏ, quả nhiên là thế.

Đến cuối tuần, Linh Mộc Tú và Thất Lai Thuần cùng đi đến ngọn núi nơi mà An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần đang ẩn cư, Mộc Tú mở lá bùa con bướm kia ra, một ánh sáng nhẹ nhàng bay lên trời, Thất Lai Thuần không khỏi ngây người.

Mộc Tú khởi hành, khi bọn họ đến nơi, An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần đã dọn trà bánh chờ bọn họ đến.

“Hoan nghênh hoan nghênh” An Bội Tấn Nhất gọi Linh Mộc Tú và Thất Lai Thuần ngồi xuống “Hôm nay còn dẫn theo bạn gái nữa nha, tính khoe khoang với bọn tôi đó hả?”

Linh Mộc Tú và Thất Lai Thuần đồng thời đỏ mặt, Mộc Tú trộm liếc cô gái kia, nhìn gương mặt đỏ bừng đôi mắt bối rối nhìn xung quanh, lại có một loại thanh tú riêng biệt.

“U ~ thẹn thùng kìa?” An Bội Tấn Nhất cười to, bị Mạt Thần dùng cánh tay đỉnh đỉnh.

“An Bội tiên sinh hiểu lầm rồi, tụi em chỉ là bạn học thôi.”

“Rõ ràng là che giấu...” Mạt Thần cũng nhin không được trêu ghẹo, “Tốt lắm, khoan nói chuyện của hai người, trước tiên nói về chuyện của em đi, sao trên người em lại có mùi máu đậm như vậy?”

Thất Lai Thuần cả kinh, “Đúng vậy! Gần đây tôi nằm mơ thấy, huyết mộng.”

An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần liếc nhau.

“Khi cô ấy bước vào cửa em đã ngửi thấy mùi máu.” Mạt Thần day day huyết Thái Dương, “Khó chịu quá.”

“Chuyện gì đã xảy ra, kể lại cho bọn tôi nghe một chút.”

Thất Lai Thuần là học sinh ở lại, một buổi sáng nọ, khi thức dậy phát hiện trên chăn của mình có máu, cô cứ tưởng đến thời kỳ sinh lý, cũng không để ý, nhưng khi thay đồ lót mới biết trên đó không hề có dấu hiệu kinh nguyệt, trên người cũng không có vết thương nào, nếu bị chảy máu mũi, trên mặt cũng phải dính, Thất Lai Thuần cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi đi học lại quên mất.

Vài ngày sau, Thất Lai Thuần thấy một giấc mơ, trong mơ cô thấy mình bị bao phủ trong một biển máu, khó khăn lắm mới tìm được đất liền, Thất Lai Thuần bò lên, trên bờ có một người giống cô như đúc, người kia không biết đang nói gì, sau đó bầy lỗ trên mặt chảy máu ngã xuống đất, Thất Lai Thuần giật mình tỉnh lại, phát hiện trên chăn dính đầy máu.

Cứ như vậy, giấc mộng quỷ dị và vết máu kỳ lạ luôn xuất hiện.

Nghe Thất Lai Thuần tự thuật, An Bội Tấn Nhất chau mày lắc lắc đầu.

“Ngay cả như vậy anh cũng không có cách nào”

“Anh chưa từng nghe qua có loại yêu quái hay yêu ma nào như vậy sao?” Mạt Thần hỏi.

“Chưa, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy” An Bội Tấn Nhất nhấp một miếng trà, “Nếu là nằm mơ có thể do oán linh làm, khi chảy máu mà cô ấy là chẳng có vết thương, nếu do yêu quái làm chẳng lẽ nó lại nhảm chán đến mức tự làm mình bị thương rồi để lại trên chăn Thất Lai Thuần? Vì sao phải làm vậy? Nghĩ mãi cũng không thông.”

“Điều này cũng đúng.”

“Như vậy đi” An Bội Tấn Nhất nhìn Linh Mộc Tú và Thất Lai Thuần, “Hai người tạm thời giữ chuyện này ở trong lòng, tận lực đừng nghĩ đến nó, tôi đi hỏi thăm một chút, có kết quả sẽ đến tìm hai người.”

Chờ Linh Mộc Tú và Thất Lai Thuần đi rồi, An Bội Tấn Nhất ngưng trọng nhìn sơn đạo, trong lòng không yên.

“Anh để lại gì trên người cô bé kia vậy?”

“Là thức thần Đường Lang dùng để giám thị” An Bội Tấn Nhất nói tiếp “Nếu trò đùa này không ngừng lại, sẽ thật sự dẫn đến tai ương đổ máu.”

“Anh cũng nghĩ như vậy?” Mạt Thần suy nghĩ một chút, “Nếu quả thực như thế, giấc mộng kia là sao?”

“Thứ anh lo lắng chính là giấc mộng đó, có không ít yêu quái ăn ác mộng, thừa dịp xâm nhập vào tâm linh của con người.”

Sau đó, trên chân của Thất Lai Thuần rất ít khi xuất hiện vết máu, có thể do Linh Mộc Tú thường xuyên dẫn cô đi chơi, tâm tình Thất Lai Thuần thả lỏng hơn rất nhiều, huyết mộng cũng không còn xuất hiện.

Một hôm, Thất Lai Thần bị tiếng kêu sợ hãi của bạn cùng phòng đánh thức, vừa mở mắt nhìn trên chân trên giường đã không còn là những vết máu nhỏ mà là từng mảng từng mảng máu lớn, đỏ thẫm nhuộm đầy giường, lúc ấy Thất Lai Thuần bị dọa đến ngất xỉu.

Lần thứ hai tỉnh lại, cô đã nằm trong phòng y tế, bên cạnh là Linh Mộc Tú.

“Cậu không sao chứ?”

“Tớ không sao, chỉ bị dọa ngất đi thôi...”

“Thật sự là tà môn, ở đâu lại có nhiều máu như vậy chứ?” Linh Mộc Tú nhíu mày, “Chúng ta đi tìm An Bội tiên sinh đi, kể chuyện này cho anh ấy nghe, cứ để như vậy cũng không phải là cách.”

Lời còn chưa dứt đã truyền đến tiếng gõ cửa, Linh Mộc Tú quay đầu nhìn, là An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần.

“An Bội tiên sinh...”

“Tôi biết” An Bội Tấn Nhất nhìn Linh Mộc Tú khoát tay, “Tối hôm nay tôi sẽ cho hai người biết chân tướng, đừng gấp.”

An Bội Tấn Nhất hẹn Linh Mộc Tú và Thất Lai Thuần ra ngoài ăn tối, An Bội Tấn Nhất đứng trước cửa nhà hàng ngoác tay, Mộc Tú và Lai Thuần đồng thời nhìn qua, thấy một nữ tử cao gầy hàng mi tinh tế tóc dài ngang lưng đi đến, cô gái này thoát nhìn rất quen mắt.

An Bội Tấn Nhất giới thiệu đôi bên, người mới đến chính là gia chủ hiện này của Cổ Mộ Thần Bát đồng thời là Y thể thần cung tế chủ – Vũ Y. Linh Mộc Tú và Thất Lai Thuần thụ sủng nhược kinh, không nghĩ đến có thể nhìn thấy Y thể tế chủ, hơn thế tế chủ còn chịu giúp bọn họ.

“Tình huống cụ thể tôi đã nghe anh ấy nói” Tư thế ngồi uống trà của Bát Chỉ Vũ Y tuyệt không thể xoi mói “Cho nên mọi người không cần gấp, tối nay mọi chuyện sẽ rõ ràng.” Bát Chỉ Vũ Y nhìn An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần “Em biết nếu hai người không gặp chuyện khó giải quyết sẽ không đến tìm em” không chờ An Bội Tấn Nhất lên tiếng cô nói tiếp “Em đã bận đến sứt đầu mẻ chân, anh không đến giúp còn tìm em giúp ngược lại, nhà An Bội sao lại xuất hiện một gia chủ không có trách nhiệm như anh chứ.”

“Vũ Y...”

“Trước không nói đến chuyện một mình anh phân phối mọi chuyện trong nhà mà không báo cho em, nhưng theo nguyên tắc định kỳ của tế thần, anh có làm tốt điều nào chưa?”

“Vũ...”

“Tuy em không quan tâm chuyện của hai người kia, nhưng anh có thể tìm một cách đơn giản để giải quyết, nhưng thế nào? Sao anh không tự giải quyết đi? Trừ bỏ tự tìm phiền toái thì đẩy phiền toái đi, kết quả phiền phức người khác gánh chịu còn anh chẳng lo gì cả. Nếu nói theo thân phận, đây là trách nhiệm của một người anh sao?”

Dưới bàn Mạt Thần nhẹ nhàng kéo tay áo An Bội Tấn Nhất, ý bảo hấn im miệng, tuy Mạt Thần cãi nhau không kém, nhưng nói về đạo lý thì cũng không bằng một phần mười của Bát Chỉ Vũ Y, đây chính là khí thế của tế chủ.

Linh Mộc Tú và Thất Lai Thuần đã muốn sừng sờ ở một bên, trên TV tế chủ luôn luôn mỉm cười , nụ cười khoan dung độ lượng, nhìn người thật bên ngoài quả nhiên khác hẳn, hơn nữa bọn họ còn biết được một bí mật, tế chủ thể mà có ca ca, còn là người nam nhân trước mặt nữa chứ.

Thất Lai Thuần trở lại ký túc xá, mọi người ai cũng dùng loại ánh mắt khác thường nhìn cô, giống như cô từ trên trời rơi xuống. Thất Lai Thuần trong lòng không có tư vị gì, nhưng cũng không nói gì, yên lặng lấy dụng cụ đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc Thất Lai Thuần gội đầu, nghe mấy nữ sinh bên kia líu ríu nghị luận, giống như cố ý nói cho cô nghe, âm thanh không lớn cũng không nhỏ.

“Coi chừng gội đầu gội cho đến chảy máu luôn đó? Thật sự rất khủng bố...”

“Đúng vậy đúng vậy, trước kia cô ta cũng nói qua mình đã nằm mơ, thấy bảy lỗ trên người chảy máu nữa mà ~”

Yên lặng thừa nhận, Thất Lai Thuần cố gắng không khóc, cô đã sớm biết KTX này mình không thể vào ở được. Lau khô tóc, đang muốn rời khỏi, chợt nghe thấy một đám bạn học hét âm lên.

“Mấy cậu làm sao vậy?”

Thấy bọn họ chỉ mình qua gương, Thất Lai Thuần nhìn, cũng không có gì khác thường, nhưng nhìn bộ dáng hoảng sợ của bọn họ không giống giả vờ chút nào.

“Máu... Máu kia...”

Thất Lai Thuần lại nhìn thoáng qua gương, trong gương các bạn ấy quả thật không có gì kỳ lạ .

“Có máu gì đâu ...”

“Nhiều như vậy! Nhiều như vậy mà cậu không thấy sao? !” Khiếu Tiêu Nguyên chỉ vào ống nước kêu lên “A! !”

Một đám la hét chạy về KTX , chỉ để lại Thất Lai Thuần không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Cô muốn biết bọn họ nhìn thấy gì sao?” Ở cửa truyền đến một giọng nói ôn nhu, Thất Lai Thuần nhìn, là Bát Chỉ Vũ Y.

“Bát Chỉ tiểu thư... mấy bạn ấy... làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là giáo huấn bọn họ chút thôi ” Bát Chỉ Vũ Y nhìn Thất Lai Thuần cười cười, “Tất cả đều là chỉ ý của ông anh xấu xí kia .” Bát Chỉ Vũ Y dẫn Thất Lai Thuần về ký túc xá, “Kỳ thật vết máu trên chân của cậu không phải do yêu ma quỷ quái nào làm cả, An Bội Tấn Nhất có cái một con thức thần lên người cô, thức thần đã biết mọi chuyện, những vết máu ấy là do bạn học của cô đổ lên, về phần nó từ đâu đến thì tôi không biết. Cô nằm mơ thấy giấc mộng đó, đơn giản vì cô sợ hãi nên dẫn Mạc đến, Mạc là loại yêu quái ăn ác mộng, chỉ cần trong lòng không có tạp chất nó sẽ không đến, cô không cần lo lắng, cô sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Thất Lai Thuần nghe Vũ Y giải thích, tảng đá trong lòng cũng buông xuống .

“Sợ dĩ bọn họ làm như vậy, có lẽ do bọn họ không thích cô, muốn đuổi cô đi.” Bát Chỉ Vũ Y nhìn Thất Lai Thuần đang mắt nhắm nhắm cười cười “Không sao, loại người như thế, cho dù thành bạn cũng chẳng vui vẻ gì.”

Đi đến trước cửa ký túc xá, liền nghe thấy một đám nữ sinh la hét inh ỏi. Bát Chỉ Vũ Y kéo Thất Lai Thuần “Cô muốn biết bọn họ thấy gì không?”

Thất Lai Thuần sợ hãi gật gật đầu, cô vẫn có chút sợ. Bát Chỉ Vũ Y phất tay một cái, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, chỉ cần là chất lỏng, tất cả sẽ biến thành máu, khăn mặt, chậu rửa tay, ly súc miệng đều dính đầy máu, tuy biết đây không phải là sự thật, nhưng Thất Lai Thuần vẫn sợ hãi nhắm chặt hai mắt.

“Mở mắt ra đi, huyền thuật đã được giải.”

“A? Huyền thuật?”

“Đúng vậy, là tôi thì triển trên người bọn họ.” Bát Chỉ Vũ Y vỗ vai Thất Lai Thần “Về sau xin quản lý dọn khỏi phòng này đi, bọn họ không thích cô.” Nói xong, Bát Chỉ Vũ Y bước đi.

“Bát Chỉ tiểu thư...” Thất Lai Thuần cúi đầu, “Người như tôi, ai có thể thích chứ?”

Giờ khắc này, ở dưới chân Thất Lai Thuần vươn ra một xúc tua đầy lông lá, đang nắm chặt chân cô.

8. Chương 8: Tiền Tài

Trúc Điền tiên sinh đang uống rượu giải sầu, rất nhiều năm dù gã có làm gì công tác cũng không thành công, gần đây mượn tiền thân thích bạn bè lập công ty, rồi lại vì nhiều loại lý do nên phá sản, chưa nói đến chuyện trả tiền, chỉ sợ sau này muốn mượn cũng khó. Nghĩ đến phí sinh hoạt cả nhà bốn người, học phí của con trưởng, nữ nhi lại sắp nhập học, Trúc Điền tiên sinh không khỏi cảm thấy đau đầu.

Cả đời này chẳng lẽ cứ như vậy?

Trúc Điền tiên sinh ở trường học cũng là học sinh ưu tú, nhưng khi ra trường, mấy đứa bạn học không bằng không cấp ai cũng phát tài, còn gã dù thành tích tốt đến đâu cũng phải chạy ngược chạy xuôi vì công việc, đương nhiên gã đã trở thành trò cười cho người khác.

“Sao cậu không đến thần xã cầu phúc đi?” Bạn tốt Trì Trạch tiên sinh đề nghị “Mặc kệ linh hay không linh, có thứ gửi gắm cũng tốt, thay đổi chút tâm tình.”

Trúc Điền tiên sinh không cảm thấy gì, dù sao cũng giờ gã cũng không có việc làm, thời gian rất dư dả.

Trúc Điền tiên sinh đi đến thần xã Đạo Hà, thần xã này phù hộ ọi người sinh ý thịnh vượng vụ lúa được mùa, Trúc Điền tiên sinh làm lễ cầu phúc, trước khi đến đây, gã thấy một người trẻ tuổi vừa cười vừa nói với Di Nghi chủ Thần xã, không khỏi nhìn nhiều lần.

Người trẻ tuổi kia mặt dài mày nhỏ như hồ yêu trong hí kịch, mái tóc rối tung dài đến thắt lưng, bộ dáng rất phong nhã; thiếu niên bên cạnh có vẻ im lặng, tướng mạo thanh tú mặc dù còn vẻ non nớt, nhưng lại lộ ra sự uy nghiêm rõ ràng, dưới phản xạ của ánh nắng mặt trời mái tóc dài tung bay theo gió.

“Vị tiên sinh kia!”

Trúc Điền tiên sinh dừng bước, chỉ thấy Di Nghi đang bước đến gần mình.

“Ngài có chuyện gì không?”

“A, là như vậy,” Di Nghi chỉ người trẻ tuổi gã vừa mới nhìn “Vị kia chính là âm dương sư của gia tộc An Bội, ngài ấy nói có việc muốn thỉnh giáo.”

“Thỉnh giáo tôi?” Trúc Điền tiên sinh sửng sốt, đương gia nhà An Bội lại đi thỉnh giáo một tên nghèo túng không có việc làm như gã sao? Nếu người khác biết không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì.

Trúc Điền tiên sinh theo Di Nghi đi đến trước mặt người kia, hai bên cùng nhau cúi người chào.

“Xin chào, tôi là An Bội Tấn Nhất.”

“Tôi là Trúc Điền Anh Lý, xin hỏi ngài có chuyện gì?”

“Lời này hẳn là tôi hỏi mới đúng, Trúc Điền tiên sinh” An Bội tấn Nhứ híp mắt “Trên người anh đã xảy ra chuyện gì?”

Đi đến một quán cà phê, An Bội Tấn Nhất, Mạt Thần và Trúc Điền tiên sinh ngồi đối diện nhau.

“Iceland” An Bội Tấn Nhất gọi phục vụ “Và thêm một ly Latte” Rồi hắn nhìn qua Trúc Điền tiên sinh “Anh cứ thoải mái.”

“Lam sơn là được rồi.” Trúc Điền tiên sinh đưa menu lại cho nhân viên, quay sang nói với An Bội Tấn Nhất “An Bội tiên sinh, vừa rồi ở thần xã có một số việc ngài chưa nói rõ ràng, xin ngài nói tỉ mỉ lại một chút.”

“Tôi nói anh bị nguyên rửa.”

“Nguyên rửa?”

“Tà niệm của lời nguyên rất nặng.” An Bội Tấn Nhất chỉ vào ngón tay của Trúc Điền tiên sinh “Ồ đó.”

“Tay?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tôi nên giải như thế nào?”

“Cái này anh phải dựa vào mình, kỳ thật cởi bỏ lời nguyên không khó, chỉ hơi tốn thời gian, có lẽ là một năm, cũng có thể là mười năm, nói không chừng là cả đời thậm chí là kiếp sau.”

“Này là có ý gì?”

“Tôi muốn hỏi anh một vấn đề” An Bội Tấn Nhất nhìn Mạt Thần một cái, ở dưới bàn nhẹ nhàng vỗ vỗ Mạt Thần ý bảo cậu bình tĩnh “Trúc Điền tiên sinh, anh có từng giết chết động vật nào chưa?”

Trúc Điền tiên sinh ngẩn ngơ, trong đầu trở lại tình cảnh lúc mình mười bốn mười lăm tuổi.

Mùa hè năm đó, Trúc Điền tiên sinh về quê bà nội nghỉ hè, trong sân truyền đến tiếng la của ông nội, Trúc Điền tiên sinh rời giường, mở cửa muốn vào trong sân xem chuyện gì đã xảy ra thì bị mấy con nhím trong sân dọa.

Trúc Điền tiên sinh nhìn ông nội dùng cái xẻng đập một con trong số đó, nhưng ngay khi nó vừa chạm đến, thì chẳng biết tại sao cái xẻng kia liền bắn ngược trở về đập trúng ót ông nội, ông nội gã liền hôn mê bất tỉnh, bà nội gấp đến độ không biết làm sao. Trúc Điền tiên sinh tức giận, liền hợp với vài đứa nhỏ trong sân, bắt hết bọn chúng bỏ vào trong một cái lồng sắt, sau đó đem đến bên đường sắt, muốn hủy cái lồng sắt đó.

Lúc đầu Trúc Điền tiên sinh cũng không biết là cái gì, đêm hôm đó, ở đường sắt phát ra tiếng những kêu thảm thiết.

“Đúng rồi” An Bội Tấn Nhất cầm lấy ly cà phê nhân viên vừa mới đem lên “Tôi muốn nghe chính là chuyện này.” An Bội Tấn Nhất thoáng nhìn qua Mạt Thần, chỉ thấy sắc mặt cậu trắng bệch, nhìn như đã tức giận đến đỉnh điểm “Trúc Điền tiên sinh, anh có biết, nhím, hồ ly, rắn, chồn là tứ tiên từ Trung Quốc truyền vào Nhật Bản?”

“Àn... Tôi chỉ biết rắn và hồ ly...”

“Vậy anh có biết, bốn loài động vật này tượng trưng cho bốn vị thần tiên nào không?” An Bội Tấn Nhất thấy gã lắc đầu liền nói tiếp “Nhím đại biểu cho tài phú; hồ ly tượng trưng cho tình cảm, rắn bảo vệ cho bình an, chồn giữ vững cho sự nghiệp. Khi anh nói năm đó, ở nhà ông nội anh xuất hiện rất nhiều nhím, đó là chuyện vô cùng tốt, chính tôi cũng không biết, sao ông nội anh là người thế hệ trước lại không biết chuyện này.” An Bội Tấn Nhất uống một ngụm cà phê, “Giống như cổ đại Nhật Bản nhà ai có rắn cư trú là phúc cầu cũng không được. Tôi nghĩ lời của tôi anh đã hiểu, hành động anh giết mấy con nhím đó, tượng trưng cho việc anh đem tiền tài của mình ném vào biển lửa.”

Trúc Điền tiên sinh cả kinh, khó trách dù gã có liều mạng hay cố gắng làm việc thế nào, cũng giống như dùng rò mức nước, công dã tràng.

“Lời nguyên của bọn chúng hạ lên người anh kỳ thật cũng không nặng” Âm thanh của Mạt Thần lạnh đến tận xương “Nhưng tiền mà anh kiếm tất cả đều không thuộc về anh mà thôi, nếu nói là lời nguyên, không bằng nói trả nợ.”

“Vậy... Tôi phải làm thế nào? Dù sao lúc đó tôi còn bé không hiểu chuyện.”

“Rất đơn giản, cố gắng công tác là được.” An Bội Tấn Nhất băng quơ nói “Cố gắng kiếm tiền, cho đến một ngày nào đó trả hết nợ.”

“Vậy phải tới khi nào a?” Trúc Điền tiên sinh rầu rĩ cào tóc “Ngài không biết đâu ... Tôi ra đời đã mười năm, mười năm nay tôi làm gì cũng không được, giống như ông trời đang trêu đùa tôi, nếu trả nợ, tôi phải trả đến khi nào đây? Tôi còn phải nuôi cả nhà...”

An Bội Tấn Nhất vốn muốn đến giúp Trúc Điền tiên sinh, nhưng nhìn loại bộ dáng thất vọng này của ông, liền đánh mất loại suy nghĩ.

“Khi anh đốt cháy cái lồng sắt đó, anh có từng nghĩ bọn chúng cũng có người nhà không?” An Bội Tấn Nhất sau khi nói xong nhìn thoát qua Mặt Thần, Mặt Thần hơi giật mình nhìn An Bội Tấn Nhất, cậu rất bất ngờ rõ ràng hắn luôn cố gắng giúp con người này lại nói thay động vật.

“Tôi...”

“Tiếp tục trả nợ đi, Trúc Điền tiên sinh.” An Bội Tấn Nhất thật sự không muốn nhìn một kẻ đã ba mươi tuổi ngồi trước mặt hắn oán giận cuộc sống của mình, liền đứng dậy tính tiền kéo Mặt Thần chạy lấy người.

“Trả nợ...” Trúc Điền tiên sinh lập đi lập lại hai chữ này.

Vài ngày sau, Mặt Thần xuống núi mua đồ dùng hằng ngày trở về, ném một tờ báo lên người An Bội Tấn Nhất đang nằm phơi nắng trước cửa.

“Làm sao vậy? Bảo bối.”

“Tin đầu đề, tự anh xem đi.” Mặt Thần chỉ vào mặt báo, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

An Bội Tấn Nhất cầm lấy, cẩn thận nhìn. Trên báo có in một tấm hình, vẽ mặt gã đại ra, hai mắt vô thần, An Bội Tấn Nhất nhận ra, đây chính là Trúc Điền tiên sinh hắn đã gặp vài ngày trước.

Trên mặt báo dùng chữ đỏ tô đậm: Một đao giết chết toàn bộ gia đình, lý do chỉ vì trả nợ ? !

An Bội Tấn Nhất gấp báo lại để qua một bên, nội dung bên trong hắn không cần xem, tuy hắn biết, nhưng hôm nay hắn mới kiến thức được, tiền tài có thể thay đổi một người, cũng có thể bức điên một người.

Quái thanh

Âm thanh kỳ quái khiến Thiên Dã Minh Hương và Tự Phương Trí Nhân sợ hãi cũng bắt đầu từ đêm hôm đó.

“Chuyện như thế nào?” An Bội Tấn Nhất đẩy trà qua cho Minh Hương và Trí Nhân.

“Rất kỳ quái, hôm đó đã khuya, tôi ở bên giường dùng laptop lên mạng nghe nhạc, theo lý thuyết tôi bật âm thanh rất lớn, chắc chắn không thể nào nghe tiếng nói bên ngoài được, nhưng thứ tôi nghe thấy không phải là âm thanh trong bên trong ca khúc.”

“Cô xác định chứ ?”

“Đúng vậy, tôi xác định.” Minh Hương khẽ cau mày nhìn An Bội Tấn Nhất, “Tôi nghe thấy âm thanh đó, đã cảm thấy không thích hợp, quay ngược về nghe lần nữa, nhưng lại không có.”

“Tự Phương tiên sinh còn anh.”

Tự Phương Trí Nhân là nhân viên công ty Điền Sản, cuối tuần cậu ra rất thích ở nhà lên mạng chơi game, hôm đó này ngày một tháng năm tuần lễ vàng quốc tế, liền tiếp bốn ngày Trí Nhân đều nghe thấy tiếng bi rơi xuống đất làm tỉnh giấc.

“Đình ... đình ... đình... đình...” Âm thanh như viên bi tự bắn lên rồi rớt xuống.

Trí Nhân tưởng mà mấy đứa nhỏ quậy phá, vào tối ngày thứ tư lên lầu tìm người hỏi, muốn bọn họ đừng để mấy đứa trẻ chơi bi vào ban đêm.

Nhưng người ở lầu trên là một đôi vợ chồng đã lớn tuổi, căn bản không có con, hơn nữa trong nhà hai người cũng không có bi.

Trí Nhân có chút kích động, nhưng những ngày sau đó âm thanh kia cũng không còn. Tương phản, chuyện Mai Hương vừa nói với An Bội Tấn Nhất, khi cô ấy đeo tai nghe, lại xuất hiện tiếng giày cao gót, cực kỳ rõ ràng.

Có một ngày cả tòa nhà mất điện, Trí Nhân xuống lầu ăn cơm, thuận tiện mua thêm mấy ngọn nến, anh nhớ rõ trừ tầng một có 5 bậc thang, khúc ngoặc là 9 bậc, còn lại đều là 8 bậc, nhưng khi anh đi đến lầu hai đi mãi cũng không tới, giống như tầng hai không chỉ có 8 bậc thang, Trí Nhân nhớ đến chuyện ma quái như quỷ dữ tường, anh đành phải dựa vào tường để mình bình tĩnh một chút, sau đó bắt tri bắt giác đi xuống.

“Tôi thì ngược lại” Minh Hương nhìn Trí Nhân một cái “Cũng là một ngày mất điện, trừ bỏ lầu một là 5 bậc và 9 bậc còn lại là 8 bậc, lúc xuống lầu tôi thường đếm số bậc thang, nhưng ở tầng hai là 7 bậc” Minh Hương nói xong, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh “Tôi không biết do mình yếu bóng vía, hay bị quỷ ám, lúc lên lầu tôi đếm lại một lần, lên lầu là 8 bước xuống lầu chỉ còn 6 bước, tôi sợ đến mức không dám đếm nữa.”

“Quả thật là kỳ lạ a ~” An Bội Tấn Nhất nhìn Mạt Thần cười cười.

“Vậy anh đi xem đi...” Mạt Thần dĩ nhiên đã quen với An Bội Tấn Nhất hay làm nũng.

“Thay quần áo.”

Nơi ở của Thiên Dã Minh Hương và Tự Phương Trí Nhân Thiên cũng đã cũ, đối với một công nhân viên chức bình thường mà nói đã tốt rồi, nhưng vì do quá hẻo lánh, trừ bỏ mấy thanh niên đi làm và những căn hộ lâu năm cũng không có ai.

“Có thể do đã lâu nơi này rất hay mất điện và mất nước.” Thiên Dã Minh Hương giải thích.

“Àn, nhìn ra được.”

Thiên Dã Minh Hương ở lầu ba, Tự Phương Trí Nhân ở tầng năm, hai người bình thường gặp nhau chỉ chào hỏi đôi chút, nhưng bởi vì do cùng gặp chuyện lạ, gần đây hay ghé thăm nhau, cũng nhiều lần muốn đổi nơi ở, nhưng lại không tìm được nơi thích hợp, hai người đã không thể nào chịu nổi mấy chuyện kỳ lạ ở đây.

Lúc đến chỗ ngoặc ở tầng hai, An Bội Tấn Nhất vẫn nhìn về phía cửa sổ cũ nát mỉm cười, Mạt Thần thấy nhưng hai người còn lại không có để ý.

An Bội Tấn Nhất chỉ ra cửa sổ, nói với Mạt Thần, “Em xem bên dưới cửa sổ kia đi.”

Mạt Thần hồ nghi nhìn nhìn, dưới cửa sổ có hai song sắt dựng lên, đại khái là để phòng ngừa mấy tên ăn trộm leo lên, nhưng vì chịu đựng mưa gió quá nhiều, song sắt đã rỉ sét rất nhiều.

“Làm sao vậy?” Tự Phương Trí Nhân nhìn Mạt Thần “Lan can này có gì bất thường à?”

“Tôi nhớ Tự Phương tiên sinh có nói qua trên lầu của cậu có một đôi vợ chồng già đúng không?”

“Đúng vậy, ngày thường không ra khỏi nhà, nên rất ít khi thấy bọn họ.”

“Đi lên viếng thăm một chút.”

Bốn người cùng tiến lên lầu sáu, gõ gõ cánh cửa phòng trộm đã rỉ sét.

“Hình như không có ai ở nhà.”

“Đương nhiên không ở nhà.” An Bội Tấn Nhất đẩy Tự Phương Trí Nhân ra, giơ chân đá văng cửa sắt, cửa sắt liền bung ra, nhìn kỹ sẽ thấy ổ khóa đã mục nát “Bởi vì không có ai ở bên trong cả.”

“Như thế nào... Như thế nào sẽ...” Trí Nhân vẽ mặt kinh ngạc, mồ hôi lạnh chảy xuống “Rõ ràng tôi thấy có người ở bên trong mà...”

“Có thể là bị lừa?” An Bội Tấn Nhất nghiêng người từ khung cửa bên phải đi vào, theo sau là Mạt Thần, Trí Nhân và Minh Hương tuy không biết tư thế đó có ý gì, nhưng cũng làm theo.

Bên trong đầy đủ mọi thứ, rất đơn giản nhưng không nhiễm một hạt bụi.

“An Bội tiên sinh... Anh không lầm chứ? Bên trong nhà rõ ràng có người ở...” Trí Nhân có chút kích động, đây chẳng phải là vào nhà dân trái phép sao?

“Có thể là tôi lầm ” An Bội Tấn Nhất cười, “Căn nhà này có người ở, nhưng chủ nhân của nó không phải là người.”

” Ý của An Bội tiên sinh là...” Âm thanh của Minh Hương có chút run rẩy, nhưng cô lại không muốn nói ra từ đó.

“Bây giờ là ban ngày, hai người làm gì phải sợ như vậy?” An Bội Tấn Nhất từ trong túi quần lấy ra một tờ giấy, nhìn xung quanh thấy trên bàn có rất nhiều bút, liền đi đến phía trước, nhắc tay, một cây bút nằm trong ống đựng bay lên, khiến Trí Nhân và Minh Hương sợ hãi kêu lên.

An Bội Tấn Nhất phóng tờ giấy lên không trung, sau đó tay phải ngoáy ngoáy gì đó, cây bút trên không trung cũng làm theo, sau khi viết xong, tay trái của hắn nắm thành quyền, cây bút lại trở về chỗ cũ. An Bội Tấn Nhất lấy tờ giấy kia xuống, trở lại chỗ của ba người.

“Tôi đã hỏi xong, chúng ta ra ngoài đi.”

Sau khi rời khỏi, An Bội Tấn Nhất làm một động tác thu chân lại, cửa sắt từ dưới mặt đất đứng lên trở về vị trí cũ .

Trong nhà Trí Nhân, An Bội Tấn Nhất đọc nội dung bên trong tờ giấy, đại khái là ở đây từng có một học sinh trẻ tuổi sinh sống, có thể nói là một vấn đề không đứng đắn, cô bé trên đường về nhà bị cưỡng hiếp, sau đó còn mang thai, cô bị nhà trường đuổi học, một sinh viên lặng sinh hoạt, cuối cùng sinh đứa nhỏ ra, chăm chọc hơn là tuy cô ấy sinh ra nhưng lại vứt đứa bé xuống hầm cầu rồi xả nước, còn mình từ sân thượng nhảy xuống, ngực bị song sắt ở tầng hai đâm thủng, chết ngay tại chỗ.

“Thật sự là kỳ quái, nếu không muốn nuôi đứa nhỏ kia, vì sao còn lại sinh nó ra?”

“Điểm ấy tôi cũng không biết.” An Bội Tấn Nhất nhìn Trí Nhân “Đáng mừng là cậu không có bị lừa, người ở lâu trên đích thực là một đôi vợ chồng già, hơn nữa tâm địa của bọn họ vẫn còn tốt...” An Bội Tấn Nhất đưa tờ giấy cho Trí Nhân “Nhìn dòng cuối cùng của nó đi.”

Trí Nhân tiếp nhận, mặt trên viết: mau kêu tiểu tử dưới lầu dọn nhanh đi, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Sau khi xem xong, Trí Nhân đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, da gà nổi đầy tay.

“Chính là như vậy, cô bé kia là một linh hồn tương đối mạnh , cũng may cô ấy không phải là ác linh, nếu thu phục cô ta thì cũng phải thu phục cả đôi vợ chồng kia, đôi vợ chồng ấy chính là linh hồn bảo vệ tòa nhà này.” An Bội Tấn Nhất nhìn Minh Hương “Tuy tôi không biết cô bé kia có ý gì với cô, nhưng tôi khuyên cô nên mau dọn khỏi đây.”

“Đó là khẳng định.” Minh Hương vốn đã tính dọn đi, bây giờ xem ra càng gấp hơn nữa.

Ra khỏi căn nhà cũ nát, An Bội Tấn Nhất đột nhiên muốn ăn lẩu, liền kéo Mạt Thần đến siêu thị mua đồ, khi con rau và đậu hủ, Mạt Thần mắng yêu An Bội Tấn Nhất.

“Anh tên bại hoại này, có phải anh gạt bọn họ hay không?”

“Quả thật chuyện gì cũng không thể gạt được bảo bối.” An Bội Tấn Nhất nhéo nhéo mặt của Mạt Thần “Kỳ thật không có oán linh gì cả, nhưng đôi vợ chồng kia đích thực là linh hồn bảo vệ tòa nhà kia, ông ấy thấy Tự Phương tiên sinh muốn phá vỡ tòa nhà ấy, nên dùng cách hù dọa cậu ta, muốn cậu ta rời khỏi, nhưng chỉ mình hắn gặp chuyện lạ thì sẽ không tin, nên Thiên Dã tiểu thư đáng thương trở thành người hi sinh.”

“Lúc ở lầu hai người anh chào hỏi chính là ông cụ ấy?”

“Không, là bà cụ, bà đang phơi nắng.” An Bội Tấn Nhất hoàn toàn không để ý “Anh nghĩ nếu sau khi chúng ta chết đi, có khi nào giống hai người đó hay không, mãi mãi bảo vệ nơi mình từng ở?”

Mạt Thần mỉm cười, tùy tay cầm lấy một cây cải trắng, “Vậy phải xem anh có đối xử tốt với em hay không ~ “

Phi tán

Khi chiếc lá đầu tiên rơi xuống, mùa thu đã lặng lẽ tiến tới, hoa sen héo úa rũ tàn, An bội Tấn Nhất dùng chiếc lá hoàng diệp làm thành thức thần mới, là một tiểu nam hài, khuôn mặt mập mạp cánh tay ngắn ngủn, hai mắt long lang cái miệng chúm chím, rất đáng yêu .

Mạt Thần rảnh rỗi đều chơi đùa với Tiểu Diệp, Tiểu Diệp mở to hai mắt chạy tới chạy lui bên cạnh Mạt Thần, nếu nói Diệp là người hầu, chẳng bằng nói là con của hắn và cậu. Còn vấn đề là con của ai bọn họ không nói đến, nếu không Mạt thần sẽ vì xưng hô của đứa nhỏ mà cãi nhau với An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất thời thượng nằm ở cửa vừa uống rượu vừa nhìn Mạt Thần chơi đùa cùng Diệp, cảm thấy nếu ngày qua ngày cứ bình thản như vậy thì tốt biết mất. Nhưng gần đây một bức thư cho An Bội Tấn Nhất gửi đến khiến hắn phải suy nghĩ rất nhiều. An Bội Tấn Nhất là phụ thân của An Bội Tấn Nhất, cũng thuộc Thập Thần Túc, năm đó cũng vì bị thương nên không để ý An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần ở cùng một chỗ, dù sao Mạt Thần cũng là nhi tử của người đã từng là chiến hữu của An Bội Tấn Nhất, có thể được vương tử Kỳ Lân để ý là vô cùng vinh hạnh, làm gì có ý định chia rẽ?

Nhưng An Bội gia không thể chỉ vì được Kỳ Lân tôn sùng thì có thể tuyệt hậu.

Chuyến đi này, An Bội Tấn Nhất chỉ thấy một màn đêm vô tận, phụ thân nói cũng có lý, An Bội Tấn Nhất cũng đang cân nhắc chuyện hậu đại của An bội gia.

Nhưng ... nhưng chỉ vì hậu đại mà cưới một người hắn không yêu, sau đó lại yên tâm thoải mái sống cùng Mạt Thần? Chuyện như vậy An Bội Tấn Nhất không làm được, không phải chỉ vì thân thể phản bội Mạt Thần, càng không công bằng với đứa con của người phụ nữ kia. Tuy An Bội Tấn Nhất đã an bài, còn đảm bảo sẽ không bị bại lộ, nhưng hắn vẫn làm không được, hắn không thể cưới nữ nhân càng không để nữ nhân kia lưu lại huyết mạch nhà An Bội, sau đó ở trong căn đình viện cũ kỹ này sống hết quãng đời còn lại.

Vào một đêm, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi hắn ôm chặt Mạt Thần nói.

“Nếu em có thể hoài thai đứa nhỏ của anh thì tốt biết bao nhiêu ...”

An Bội Tấn Nhất bị hiện thực bao phủ ngủ thật say, mà Mạt Thần lại dị thường thanh tỉnh.

Đứa nhỏ...

Mạt Thần thì thảo nhớ kỹ, vì sao cậu chưa bao giờ ý thức được nhà An Bội cũng cần người thừa kế? An Bội Tấn Nhất cũng phải để lại huyết mạch? Chính cậu dồn An Bội Tấn Nhất vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan? Vì sao cậu không ý thức được?

Màn đêm buông xuống, Mạt Thần đốt Đinh Hương thảo lên, An Bội Tấn Nhất ngủ càng thêm thâm trầm, sau đó thu thập vài món quần áo, cậu chỉ để lại ba món đồ vật: Là xâu chuỗi lần đầu tiên gặp mặt hắn đã đưa cho cậu, một cái hôn nhẹ và một giọt nước mắt luyến tiếc.

Ở cửa, Diệp mở to hai mắt nhìn Mạt Thần bay về phía ánh trăng, nhưng nó cũng không rõ vì sao Mạt Thần lại ôm nó chặt như vậy , rất đau rất đau.

Ngày hôm sau khi An Bội Tấn Nhất tỉnh dậy nhìn thấy xâu chuỗi kia liền có dự cảm không tốt, quần áo Mạt Thần cũng biến mất, lúc này hắn mới biết Mạt Thần đã rời khỏi , vô thanh vô tức không nhiễm hạt bụi trần.

An Bội Tấn Nhất không thể nghĩ được gì hắn muốn gọi điện cho người quen, nhưng lại không biết Mạt Thần ở nơi nào, hắn không thể suy nghĩ được gì nữa . Hắn ngã ngồi xuống đất nhìn xâu chuỗi Mạt Thần thường ngày hay che chở rơi lệ đầy mặt.

Ngồi bên cạnh hắn , Diệp mở to hai mắt giúp An Bội Tấn Nhất lau nước mắt, nhưng càng lau lại càng nhiều, nhưng nó không hiểu vì sao An Bội Tấn Nhất ôm nó nhẹ như vậy lại rất đau rất đau.

Khi An Bội Tấn Nhất đã hết kiên nhẫn xuống núi hỏi đứa con độc nhất của mình quyết định như thế nào, thì bị bộ dáng suy sút của hắn hù dọa, thân thể gầy đi một vòng khiến phụ thân lo lắng không thôi, còn chưa nói chuyện An Bội Tấn Nhất đã hỏi.

“Phụ thân vì sao khi mẫu thân thay thế dì Sa Dạ thì không tái hôn nữa ?”

An Bội Ảnh á khẩu không trả lời được, ông biết yêu một người có thể khiến người đó phần chân cũng có thể khiến họ chết đi.

“Đi tìm nó đi.”

“Không, con muốn ở đây chờ em ấy về, đồ của hắn còn ở đây, con đi rồi, em ấy sẽ tìm không được.”

An Bội Ảnh buồn bã rời khỏi thần xã, chỉ để lại một câu bảo trọng thân thể, nhất định phải chờ nó về .

Mạt Thần để lại ba món đồ, mà quên trả lại trái tim cho An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất nhìn cánh cửa đóng lại, lá vàng rụng rã rời lá tả bên ngoài , không biết là ai đang khóc.

An Bội Ảnh huy động toàn bộ nhân lực tìm kiếm Mạt Thần, Bát Chỉ Vũ Y, Hắc Kỳ Khải, những bạn bè ngày xưa của cậu cũng dùng hết sức, nhưng Mạt Thần giống như biến mất khỏi thế gian, trở thành hư không.

Cuối cùng vẫn là Thu Bản Minh chấp hành nhiệm vụ, nghe tin Mạt Thần đã trở về Trung Quốc.

Bát Chỉ Vũ Y vận dụng lực lượng của Bát Chỉ liên lạc với Dư Khởi, Dư Khởi nói Mạt Thần đã trở về Bồng Lai tiên đảo tiến hành lễ rửa tội, sẽ không bao giờ quay về nữa.

Ai cũng không dám đem chuyện này nói cho An Bội Tấn Nhất, An Bội Tấn Nhất bây giờ ... giống Như một chiếc lá khô gãy giữa trên nhánh cây, chỉ cần chạm nhẹ nó sẽ rơi xuống bùn đất rồi ngủ say mãi mãi.

Năm ấy mùa đông đến sớm, trên núi là một mảnh trắng xóa chói mắt, từng mảnh hoa tuyết kết tinh rơi xuống , có chút đồ sộ.

An Bội Tấn Nhất mặc một chiếc áo đơn bước chậm trên con đường đầy tuyết, trước mặt là một cô gái xinh đẹp, mái tóc dài mềm mại như nước, khẽ vén tóc ra sau tai, cười như không cười nhìn An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất nhận ra là Dư Khởi, tiến lên chào hỏi. Dư Khởi cũng không phân trần nắm tay An Bội Tấn Nhất nhét vào một vật gì đó.

“Dụng tâm nuôi dưỡng, kính tâm chứng giám, hoa sen từ trên trời rơi xuống.”

Dư Khởi dùng Tiếng Trung, An Bội Tấn Nhất nửa câu cũng không hiểu, vừa định hỏi lại, Dư Khởi biến mất trong một trận ánh sáng ngũ sắc.

Mở tay ra, đó là một hạt đào trong suốt, lờ lờ tỏa sáng như một khối băng.

An Bội Tấn Nhất ôm tâm lý thử xem đem hạt đào chôn ở sân, mùa xuân năm thứ hai một cành cây trong suốt vươn ra, dưới ánh dương như thủy tinh chạm ngọc, An Bội Tấn Nhất không khỏi cảm thán thần kỳ .

Mùa xuân năm thứ ba, anh đào nở rộ khắp đồi núi, rơi rụng mà huy hoàng, An Bội Tấn Nhất không biết mình mê man bao lâu, hạ bút thành văn một nhánh anh đào, trên sơn đạo một mảnh tuyết trắng xen lẫn nhau rơi xuống.

Phảng phất như dưới những cánh hoa kia có một thiếu niên tóc xanh đang đứng, cái ngoái đầu nhìn lại cũng chấm dứt cảnh trong mơ ấy.

An Bội Tấn Nhất cảm giác thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại trong yết hầu, khó khăn mở miệng, tâm tư sâu kín.

“Cây anh đào này được không?”

“Được...”

“Vương mẫu nương nương ban cho em một đồng tử, nhưng anh phải chăm sóc nó cho tốt .”

“Được...”

“Vây, em...”

An Bội Tấn Nhất ôm cổ Mạt Thần, cảm nhận này khí tức này, khôn phải ảo giác là sự thật đúng không?

“Em đã trở về...”

Đầu thu năm thứ tư, bồ công anh từ trong viện bay ra như những hoa tuyết, cây anh đào được An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần dùng máu luyện thành, kết quả chính là một quả đào hai người ôm cũng không xuể. Ngày ấy hái xuống, An Bội Tấn Nhất mời vài người bạn và phụ thân của Mạt Thần đến, dùng lá bùa cứng cẩn thận cắt quả đào, bên trong một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, An Bội Tấn Nhất đặt tên cho nó là “An Bội Đào Thái Lang”, rước lấy Mạt Thần tức giận trừng mắt.

Như thế, Mạt Thần vì xưng hô của đứa nhỏ mà cãi nhau túi bụi với An Bội Tấn Nhất.

...

Đạo này bé đi làm rồi nên không thể up thường xuyên được .

Bé sẽ cố gắng để làm hoàn các truyện.

Mấy bạn ráng đợi bé nhé ==))

9. Chương 9: Quái Thanh

Trúc Điền tiên sinh đang uống rượu giải sầu, rất nhiều năm dù gã có làm gì công tác cũng không thành công, gần đây mượn tiền thân thích bạn bè lập công ty, rồi lại vì nhiều loại lý do nên phá sản, chưa nói đến chuyện trả tiền, chỉ sợ sau này muốn mượn cũng khó. Nghĩ đến phí sinh hoạt cả nhà bốn người, học phí của con trưởng, nữ nhi lại sắp nhập học, Trúc Điền tiên sinh không khỏi cảm thấy đau đầu.

Cả đời này chẳng lẽ cứ như vậy?

Trúc Điền tiên sinh ở trường học cũng là học sinh ưu tú, nhưng khi ra trường, mấy đứa bạn học không bằng không cấp ai cũng phát tài, còn gã dù thành tích tốt đến đâu cũng phải chạy ngược chạy xuôi vì công việc, đương nhiên gã đã trở thành trò cười cho người khác.

“Sao cậu không đến thần xã cầu phúc đi?” Bạn tốt Trì Trạch tiên sinh đề nghị “Mặc kệ linh hay không linh, có thứ gửi gắm cũng tốt, thay đổi chút tâm tình.”

Trúc Điền tiên sinh không cảm thấy gì, dù sao cũng giờ gã cũng không có việc làm, thời gian rất dư dả.

Trúc Điền tiên sinh đi đến thần xã Đạo Hà, thần xã này phù hộ ọi người sinh ý thịnh vượng vụ lúa được mùa, Trúc Điền tiên sinh làm lễ cầu phúc, trước khi đến đây, gã thấy một người trẻ tuổi vừa cười vừa nói với Di Nghi chủ Thần xã, không khỏi nhìn nhiều lần.

Người trẻ tuổi kia mặt dài mày nhỏ như hồ yêu trong hí kịch, mái tóc rối tung dài đến thắt lưng, bộ dáng rất phong nhã; thiếu niên bên cạnh có vẻ im lặng, tướng mạo thanh tú mặc dù còn vẻ non nớt, nhưng lại lộ ra sự uy nghiêm rõ ràng, dưới phản xạ của ánh nắng mặt trời mái tóc dài tung bay theo gió.

“Vị tiên sinh kia!”

Trúc Điền tiên sinh dừng bước, chỉ thấy Di Nghi đang bước đến gần mình.

“Ngài có chuyện gì không?”

“A, là như vậy, ” Di Nghi chỉ người trẻ tuổi gã vừa mới nhìn “Vị kia chính là âm dương sư của gia tộc An Bội, ngài ấy nói có việc muốn thỉnh giáo.”

“Thỉnh giáo tôi?” Trúc Điền tiên sinh sửng sốt, đương gia nhà An Bội lại đi thỉnh giáo một tên nghèo túng không có việc làm như gã sao? Nếu người khác biết không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì.

Trúc Điền tiên sinh theo Di Nghi đi đến trước mặt người kia, hai bên cùng nhau cúi người chào.

“Xin chào, tôi là An Bội Tấn Nhất.”

“Tôi là Trúc Điền Anh Lý, xin hỏi ngài có chuyện gì?”

“Lời này hẳn là tôi hỏi mới đúng, Trúc Điền tiên sinh ” An Bội tấn Nhứ híp mắt “Trên người anh đã xảy ra chuyện gì ?”

Đi đến một quán cà phê, An Bội Tấn Nhất, Mạt Thần và Trúc Điền tiên sinh ngồi đối diện nhau.

“Iceland ” An Bội Tấn Nhất gọi phục vụ “Và thêm một ly Latte ” Rồi hần nhìn qua Trúc Điền tiên sinh “Anh cứ thoải mái .”

“Lam sơn là được rồi.” Trúc Điền tiên sinh đưa menu lại cho nhân viên, quay sang nói với An Bội Tấn Nhất “An Bội tiên sinh, vừa rồi ở thần xã có một số việc ngài chưa nói rõ ràng, xin ngài nói tỉ mỉ lại một chút.”

“Tôi nói anh bị nguyên rửa.”

“Nguyên rửa?”

“Tà niệm của lời nguyên rất nặng.” An Bội Tấn Nhất chỉ vào ngón tay của Trúc Điền tiên sinh “Ở đó.”

“Tay?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tôi nên giải như thế nào?”

“Cái này anh phải dựa vào mình, kỳ thật cởi bỏ lời nguyên không khó, chỉ hơi tốn thời gian, có lẽ là một năm, cũng có thể là mười năm, nói không chừng là cả đời thậm chí là kiếp sau .”

“Này là có ý gì?”

“Tôi muốn hỏi anh một vấn đề ” An Bội Tấn Nhất nhìn Mạt Thần một cái, ở dưới bàn nhẹ nhàng vỗ vỗ Mạt Thần ý bảo cậu bình tĩnh “Trúc Điền tiên sinh, anh có từng giết chết động vật nào chưa?”

Trúc Điền tiên sinh ngẩn ngơ, trong đầu trở lại tình cảnh lúc mình mười bốn mười lăm tuổi.

Mùa hè năm đó, Trúc Điền tiên sinh về quê bà nội nghỉ hè, trong sân truyền đến tiếng la của ông nội, Trúc Điền tiên sinh rời giường, mở cửa muốn vào trong sân xem chuyện gì đã xảy ra thì bị mấy con nhím trong sân dọa.

Trúc Điền tiên sinh nhìn ông nội dùng cái xẻng đập một con trong số đó, nhưng ngay khi nó vừa chạm đến, thì chẳng biết tại sao cái xẻng kia liền bắn ngược trở về đập trúng ót ông nội, ông nội gã liền hôn mê bất tỉnh, bà nội gấp đến độ không biết làm sao. Trúc Điền tiên sinh tức giận , liền hợp với vài đứa nhỏ trong sân, bắt hết bọn chúng bỏ vào trong một cái lồng sắt, sau đó đem đến bên đường sắt, muốn hủy cái lồng sắt đó.

Lúc đầu Trúc Điền tiên sinh cũng không biết là cái gì , đêm hôm đó, ở đường sắt phát ra tiếng những kêu thảm thiết.

“Đúng rồi” An Bội Tấn Nhất cầm lấy ly cà phê nhân viên vừa mới đem lên “Tôi muốn nghe chính là chuyện này.” An Bội Tấn Nhất thoáng nhìn qua Mạt Thần, chỉ thấy sắc mặt cậu trắng bệch, nhìn như đã tức giận đến đỉnh điểm “Trúc Điền tiên sinh, anh có biết, nhím, hồ ly, rắn, chồn là tứ tiên từ Trung Quốc truyền vào Nhật Bản?”

“Ân... Tôi chỉ biết rắn và hồ ly...”

“Vậy anh có biết, bốn loài động vật này tượng trưng cho bốn vị thần tiên nào không?” Ân Bội Tấn Nhất thấy gã lắc đầu liền nói tiếp “Nhím đại biểu cho tài phú; hồ ly tượng trưng cho tình cảm, rắn bảo vệ cho bình an, chồn giữ vững cho sự nghiệp. Khi anh nói năm đó, ở nhà ông nội anh xuất hiện rất nhiều nhím, đó là chuyện vô cùng tốt, chính tôi cũng không biết, sao ông nội anh là người thế hệ trước lại không biết chuyện này.” An Bội Tấn Nhất uống một ngụm cà phê, “Giống như cổ đại Nhật Bản nhà ai có rắn cư trú là phúc cầu cũng không được. Tôi nghĩ lời của tôi anh đã hiểu, hành động anh giết mấy con nhím đó, tượng trưng cho việc anh đem tiền tài của mình ném vào biển lửa.”

Trúc Điền tiên sinh cả kinh, khó trách dù gã có liều mạng hay cố gắng làm việc thế nào, cũng giống như dùng rổ múc nước, công dã tràng.

“Lời nguyên của bọn chúng hạ lên người anh kỳ thật cũng không nặng” Âm thanh của Mạt Thần lạnh đến tận xương “Nhưng tiên mà anh kiểm tất cả đều không thuộc về anh mà thôi, nếu nói là lời nguyên , không bằng nói trả nợ.”

“Vậy... Tôi phải làm thế nào? Dù sao lúc đó tôi còn bé không hiểu chuyện.”

“Rất đơn giản, cố gắng công tác là được.” An Bội Tấn Nhất băng quơ nói “Cố gắng kiếm tiền, cho đến một ngày nào đó trả hết nợ.”

“Vậy phải tới khi nào a?” Trúc Điền tiên sinh rầu rĩ cào tóc “Ngài không biết đâu ... Tôi ra đời đã mười năm, mười năm nay tôi làm gì cũng không được, giống như ông trời đang trêu đùa tôi, nếu trả nợ, tôi phải trả đến khi nào đây? Tôi còn phải nuôi cả nhà...”

An Bội Tấn Nhất vốn muốn đến giúp Trúc Điền tiên sinh, nhưng nhìn loại bộ dáng thất vọng này của gã, liền đánh mất loại suy nghĩ.

“Khi anh đốt cháy cái lồng sắt đó, anh có từng nghĩ bọn chúng cũng có người nhà không?” An Bội Tấn Nhất sau khi nói xong nhìn thoát qua Mặt Thần, Mặt Thần hơi giật mình nhìn An Bội Tấn Nhất, cậu rất bất ngờ rõ ràng hắn luôn cố gắng giúp con người này lại nói thay động vật.

“Tôi...”

“Tiếp tục trả nợ đi, Trúc Điền tiên sinh.” An Bội Tấn Nhất thật sự không muốn nhìn một kẻ đã ba mươi tuổi ngồi trước mặt hắn oán giận cuộc sống của mình, liền đứng dậy tính tiền kéo Mặt Thần chạy lấy người.

“Trả nợ...” Trúc Điền tiên sinh lập đi lập lại hai chữ này.

Vài ngày sau, Mặt Thần xuống núi mua đồ dùng hằng ngày trở về, ném một tờ báo lên người An Bội Tấn Nhất đang nằm phơi nắng trước cửa.

“Làm sao vậy? Bảo bối.”

“Tin đầu đề, tự anh xem đi.” Mặt Thần chỉ vào mặt báo, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

An Bội Tấn Nhất cầm lấy, cẩn thận nhìn. Trên báo có in một tấm hình, vẽ mặt gã đại ra, hai mắt vô thần, An Bội Tấn Nhất nhận ra, đây chính là Trúc Điền tiên sinh hắn đã gặp vài ngày trước.

Trên mặt báo dùng chữ đỏ tô đậm: Một đao giết chết toàn bộ gia đình, lý do chỉ vì trả nợ ? !

An Bội Tấn Nhất gấp báo lại để qua một bên, nội dung bên trong hắn không cần xem, tuy hắn biết, nhưng hôm nay hắn mới kiến thức được, tiền tài có thể thay đổi một người, cũng có thể bức điên một người.

Quái thanh

Âm thanh kỳ quái khiến Thiên Dã Minh Hương và Tự Phương Trí Nhân sợ hãi cũng bắt đầu từ đêm hôm đó.

“Chuyện như thế nào?” An Bội Tấn Nhất đẩy trà qua cho Minh Hương và Trí Nhân.

“Rất kỳ quái, hôm đó đã khuya, tôi ở bên giường dùng laptop lên mạng nghe nhạc, theo lý thuyết tôi bật âm thanh rất lớn, chắc chắn không thể nào nghe tiếng nói bên ngoài được, nhưng thứ tôi nghe thấy không phải là âm thanh trong bên trong ca khúc.”

“Cô xác định chứ ?”

“Đúng vậy, tôi xác định ” Minh Hương khẽ cau mày nhìn An Bội Tấn Nhất, “Tôi nghe thấy âm thanh đó, đã cảm thấy không thích hợp, quay ngược về nghe lần nữa, nhưng lại không có.”

“Tự Phương tiên sinh còn anh.”

Tự Phương Trí Nhân là nhân viên công ty Điền Sản, cuối tuần cậu ra rất thích ở nhà lên mạng chơi game, hôm đó này ngày một tháng năm tuần lễ vàng quốc tế, liền tiếp bốn ngày Trí Nhân đều nghe thấy tiếng bi rơi xuống đất làm tỉnh giấc.

“Đình ... đình ... đình... đình...” Âm thanh như viên bi tự bắn lên rồi rớt xuống.

Trí Nhân tưởng mà mấy đứa nhỏ quậy phá, vào tối ngày thứ tư lên lầu tìm người hỏi, muốn bọn họ đừng để mấy đứa trẻ chơi bi vào ban đêm.

Nhưng người ở lầu trên là một đôi vợ chồng đã lớn tuổi, căn bản không có con, hơn nữa trong nhà hai người cũng không có bi.

Trí Nhân có chút kích động, nhưng những ngày sau đó âm thanh kia cũng không còn. Tương phản, chuyện Mai Hương vừa nói với An Bội Tấn Nhất, khi cô ấy đeo tai nghe, lại xuất hiện tiếng giày cao gót, cực kỳ rõ ràng.

Có một ngày cả tòa nhà mất điện, Trí Nhân xuống lầu ăn cơm, thuận tiện mua thêm mấy ngọn nến, anh nhớ rõ trừ tầng một có 5 bậc thang, khúc ngoặt là 9 bậc, còn lại đều là 8 bậc, nhưng khi anh đi đến lầu hai đi mãi cũng không tới, giống như tầng hai không chỉ có 8 bậc thang, Trí Nhân nhớ đến chuyện ma quái như quỷ dữ tưởng, anh đành phải dựa vào tường để mình bình tĩnh một chút, sau đó bắt tri bắt giác đi xuống.

“Tôi thì ngược lại” Minh Hương nhìn Trí Nhân một cái “Cũng là một ngày mất điện, trừ bỏ lầu một là 5 bậc và 9 bậc còn lại là 8 bậc, lúc xuống lầu tôi thường đếm số bậc thang, nhưng ở tầng hai là 7 bậc” Minh Hương nói xong, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh “Tôi không biết do mình yếu bóng vía, hay bị quỷ ám, lúc lên lầu tôi đếm lại một lần, lên lầu là 8 bước xuống lầu chỉ còn 6 bước, tôi sợ đến mức không dám đếm nữa.”

“Quả thật là kỳ lạ a ~” An Bội Tấn Nhất nhìn Mạt Thần cười cười.

“Vậy anh đi xem đi...” Mạt Thần dĩ nhiên đã quen với An Bội Tấn Nhất hay làm nũng.

“Thay quần áo.”

Nơi ở của Thiên Dã Minh Hương và Tự Phương Trí Nhân Thiên cũng đã cũ, đối với một công nhân viên chức bình thường mà nói đã tốt rồi, nhưng vì do quá hẻo lánh, trừ bỏ mấy thanh niên đi làm và những căn hộ lâu năm cũng không có ai.

“Có thể do đã lâu nơi này rất hay mất điện và mất nước.” Thiên Dã Minh Hương giải thích.

“Ân, nhìn ra được.”

Thiên Dã Minh Hương ở lầu ba, Tự Phương Trí Nhân ở tầng năm, hai người bình thường gặp nhau chỉ chào hỏi đôi chút, nhưng bởi vì do cùng gặp chuyện lạ, gần đây hay ghé thăm nhau, cũng nhiều lần muốn đổi nơi ở, nhưng lại không tìm được nơi thích hợp, hai người đã không thể nào chịu nổi mấy chuyện kỳ lạ ở đây.

Lúc đến chỗ ngoặt ở tầng hai, An Bội Tấn Nhất vẫn nhìn về phía cửa sổ cũ nát mỉm cười, Mạt Thần thấy nhưng hai người còn lại không có để ý.

An Bội Tấn Nhất chỉ ra cửa sổ, nói với Mạt Thần, “Em xem bên dưới cửa sổ kia đi.”

Mạt Thần hồ nghi nhìn nhìn, dưới cửa sổ có hai song sắt dựng lên, đại khái là để phòng ngừa mấy tên ăn trộm leo lên, nhưng vì chịu đựng mưa gió quá nhiều, song sắt đã rỉ sét rất nhiều.

“Làm sao vậy?” Tự Phương Trí Nhân nhìn Mạt Thần “Lan can này có gì bất thường à?”

“Tôi nhớ Tự Phương tiên sinh có nói qua trên lầu của cậu có một đôi vợ chồng già đúng không?”

“Đúng vậy, ngày thường không ra khỏi nhà, nên rất ít khi thấy bọn họ.”

“Đi lên viếng thăm một chút.”

Bốn người cùng tiến lên lầu sáu, gõ gõ cánh cửa phòng trộm đã rỉ sét.

“Hình như không có ai ở nhà.”

“Đương nhiên không ở nhà.” An Bội Tấn Nhất đẩy Tự Phương Trí Nhân ra, giơ chân đá văng cửa sắt, cửa sắt liền bung ra, nhìn kỹ sẽ thấy ổ khóa đã mục nát “Bởi vì không có ai ở bên trong cả.”

“Như thế nào... Như thế nào sẽ...” Trí Nhân vẽ mặt kinh ngạc, mồ hôi lạnh chảy xuống “Rõ ràng tôi thấy có người ở bên trong mà...”

“Có thể là bị lừa?” An Bội Tấn Nhất nghiêng người từ khung cửa bên phải đi vào, theo sau là Mạt Thần, Trí Nhân và Minh Hương tuy không biết tư thế đó có ý gì, nhưng cũng làm theo.

Bên trong đầy đủ mọi thứ, rất đơn giản nhưng không nhiễm một hạt bụi.

“An Bội tiên sinh... Anh không lầm chứ? Bên trong nhà rõ ràng có người ở...” Trí Nhân có chút kích động, đây chẳng phải là vào nhà dân trái phép sao?

“Có thể là tôi lầm ” An Bội Tấn Nhất cười, “Căn nhà này có người ở, nhưng chủ nhân của nó không phải là người.”

” Ý của An Bội tiên sinh là...” Âm thanh của Minh Hương có chút run rẩy, nhưng cô lại không muốn nói ra từ đó.

“Bây giờ là ban ngày, hai người làm gì phải sợ như vậy?” An Bội Tấn Nhất từ trong túi quần lấy ra một tờ giấy, nhìn xung quanh thấy trên bàn có rất nhiều bút, liền đi đến phía trước, nhắc tay, một cây bút nằm trong ống đựng bay lên, khiến Trí Nhân và Minh Hương sợ hãi kêu lên.

An Bội Tấn Nhất phóng tờ giấy lên không trung, sau đó tay phải ngoáy ngoáy gì đó, cây bút trên không trung cũng làm theo, sau khi viết xong, tay trái của hắn nắm thành quyền, cây bút lại trở về chỗ cũ. An Bội Tấn Nhất lấy tờ giấy kia xuống, trở lại chỗ của ba người.

“Tôi đã hỏi xong, chúng ta ra ngoài đi.”

Sau khi rời khỏi, An Bội Tấn Nhất làm một động tác thu chân lại, cửa sắt từ dưới mặt đất đứng lên trở về vị trí cũ .

Trong nhà Trí Nhân, An Bội Tấn Nhất đọc nội dung bên trong tờ giấy, đại khái là ở đây từng có một học sinh trẻ tuổi sinh sống, có thể nói là một vấn đề không đứng đắn, cô bé trên đường về nhà bị cưỡng hiếp, sau đó còn mang thai, cô bị nhà trường đuổi học, một sinh viên lặng sinh hoạt, cuối cùng sinh đứa nhỏ ra, châm chọc hơn là tuy cô ấy sinh ra nhưng lại vứt đứa bé xuống hầm cầu rồi xả nước, còn mình từ sân thượng nhảy xuống, ngực bị song sắt ở tầng hai đâm thủng, chết ngay tại chỗ.

“Thật sự là kỳ quái, nếu không muốn nuôi đứa nhỏ kia, vì sao còn lại sinh nó ra?”

“Điểm ấy tôi cũng không biết.” An Bội Tấn Nhất nhìn Trí Nhân “Đáng mừng là cậu không có bị lừa, người ở lâu trên đích thực là một đôi vợ chồng già, hơn nữa tâm địa của bọn họ vẫn còn tốt...” An Bội Tấn Nhất đưa tờ giấy cho Trí Nhân “Nhìn dòng cuối cùng của nó đi.”

Trí Nhân tiếp nhận, mặt trên viết: mau kêu tiểu tử dưới lầu dọn nhanh đi, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Sau khi xem xong, Trí Nhân đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, da gà nổi đầy tay.

“Chính là như vậy, cô bé kia là một linh hồn tương đối mạnh , cũng may cô ấy không phải là ác linh, nếu thu phục cô ta thì cũng phải thu phục cả đôi vợ chồng kia, đôi vợ chồng ấy chính là linh hồn bảo vệ tòa nhà này.” An Bội Tấn Nhất nhìn Minh Hương “Tuy tôi không biết cô bé kia có ý gì với cô, nhưng tôi khuyên cô nên mau dọn khỏi đây.”

“Đó là khẳng định.” Minh Hương vốn đã tính dọn đi, bây giờ xem ra càng gấp hơn nữa.

Ra khỏi căn nhà cũ nát, An Bội Tấn Nhất đột nhiên muốn ăn lẩu, liền kéo Mạt Thần đến siêu thị mua đồ, khi con rau và đậu hủ, Mạt Thần mắng yêu An Bội Tấn Nhất.

“Anh tên bại hoại này, có phải anh gạt bọn họ hay không?”

“Quả thật chuyện gì cũng không thể gạt được bảo bối.” An Bội Tấn Nhất nhéo nhéo mặt của Mạt Thần “Kỳ thật không có oán linh gì cả, nhưng đôi vợ chồng kia đích thực là linh hồn bảo vệ tòa nhà kia, ông ấy thấy Tự Phương tiên sinh muốn phá vỡ tòa nhà ấy, nên dùng cách hù dọa cậu ta, muốn cậu ta rời khỏi, nhưng chỉ mình hắn gặp chuyện lạ thì sẽ không tin, nên Thiên Dã tiểu thư đáng thương trở thành người hi sinh.”

“Lúc ở lầu hai người anh chào hỏi chính là ông cụ ấy?”

“Không, là bà cụ, bà đang phơi nắng.” An Bội Tấn Nhất hoàn toàn không để ý “Anh nghĩ nếu sau khi chúng ta chết đi, có khi nào giống hai người đó hay không, mãi mãi bảo vệ nơi mình từng ở?”

Mạt Thần mỉm cười, tùy tay cầm lấy một cây cải trắng, “Vây phải xem anh có đối xử tốt với em hay không ~ “

Phi tán

Khi chiếc lá đầu tiên rơi xuống, mùa thu đã lặng lẽ tiến tới, hoa sen héo úa rũ tàn, An bội Tấn Nhất dùng chiếc lá hoàng diệp làm thành thức thần mới, là một tiểu nam hài, khuôn mặt mập mạp cánh tay ngắn ngủn, hai mắt long lang cái miệng chúm chím, rất đáng yêu .

Mạt Thần rảnh rỗi đùa chơi đùa với Tiểu Diệp, Tiểu Diệp mở to hai mắt chạy tới chạy lui bên cạnh Mạt Thần, nếu nói Diệp là người hầu, chẳng bằng nói là con của hắn và cậu. Còn vấn đề là con của ai bọn họ không nói đến, nếu không Mạt thần sẽ vì xưng hô của đứa nhỏ mà cãi nhau với An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất thời thượng nằm ở cửa vừa uống rượu vừa nhìn Mạt Thần chơi đùa cùng Diệp, cảm thấy nếu ngày qua ngày cứ bình thản như vậy thì tốt biết mấy. Nhưng gần đây một bức thư cho An Bội Tấn Nhất gửi đến khiến hắn phải suy nghĩ rất nhiều. An Bội Tấn Nhất là phụ thân của An Bội Tấn Nhất, cũng thuộc Thập Thần Túc, năm đó cũng vì bị thương nên không để ý An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần ở cùng một chỗ, dù sao Mạt Thần cũng là nhi tử của người đã từng là chiến hữu của An Bội Tấn Nhất, có thể được vương tử Kỳ Lân để ý là vô cùng vinh hạnh, làm gì có ý định chia rẽ?

Nhưng An Bội gia không thể chỉ vì được Kỳ Lân tôn sùng thì có thể tuyệt hậu.

Chuyến đi này, An Bội Tấn Nhất chỉ thấy một màn đêm vô tận, phụ thân nói cũng có lý, An Bội Tấn Nhất cũng đang cân nhắc chuyện hậu đại của An bội gia.

Nhưng ... nhưng chỉ vì hậu đại mà cưới một người hắn không yêu, sau đó lại yên tâm thoải mái sống cùng Mạt Thần? Chuyện như vậy An Bội Tấn Nhất không làm được, không phải chỉ vì thân thể phản bội Mạt Thần, càng không công bằng với đứa con của người phụ nữ kia. Tuy An Bội Tấn Nhất đã an bài, còn đảm bảo sẽ không bị bại lộ, nhưng hắn vẫn làm không được, hắn không thể cưới nữ nhân càng không để nữ nhân kia lưu lại huyết mạch nhà An Bội, sau đó ở trong căn đình viện cũ kỹ này sống hết quãng đời còn lại.

Vào một đêm, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi hắn ôm chặt Mạt Thần nói.

“Nếu em có thể hoài thai đứa nhỏ của anh thì tốt biết bao nhiêu ...”

An Bội Tấn Nhất bị hiện thực bao phủ ngủ thật say, mà Mạt Thần lại dị thường thanh tỉnh.

Đứa nhỏ...

Mạt Thần thì thảo nhớ kỹ, vì sao cậu chưa bao giờ ý thức được nhà An Bội cũng cần người thừa kế? An Bội Tấn Nhất cũng phải để lại huyết mạch? Chính cậu dồn An Bội Tấn Nhất vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan? Vì sao cậu không ý thức được?

Màn đêm buông xuống, Mạt Thần đốt Đỉnh Hương thảo lên, An Bội Tấn Nhất ngủ càng thêm thâm trầm, sau đó thu thập vài món quần áo, cậu chỉ để lại ba món đồ vật: Là xâu chuỗi lần đầu tiên gặp mặt hắn đã đưa cho cậu, một cái hôn nhẹ và một giọt nước mắt luyến tiếc.

Ở cửa, Diệp mở to hai mắt nhìn Mạt Thần bay về phía ánh trăng, nhưng nó cũng không rõ vì sao Mạt Thần lại ôm nó chặt như vậy , rất đau rất đau.

Ngày hôm sau khi An Bội Tấn Nhất tỉnh dậy nhìn thấy xâu chuỗi kia liền có dự cảm không tốt, quần áo Mạt Thần cũng biến mất, lúc này hắn mới biết Mạt Thần đã rời khỏi , vô thanh vô tức không nhiễm hạt bụi trần.

An Bội Tấn Nhất không thể nghĩ được gì hắn muốn gọi điện cho người quen, nhưng lại không biết Mạt Thần ở nơi nào, hắn không thể suy nghĩ được gì nữa . Hắn ngã ngồi xuống đất nhìn xâu chuỗi Mạt Thần thường ngày hay che chở rơi lệ đầy mặt.

Ngồi bên cạnh hắn , Diệp mở to hai mắt giúp An Bội Tấn Nhất lau nước mắt, nhưng càng lau lại càng nhiều, nhưng nó không hiểu vì sao An Bội Tấn Nhất ôm nó nhẹ như vậy lại rất đau rất đau.

Khi An Bội Ảnh đã hết kiên nhẫn xuống núi hỏi đứa con độc nhất của mình quyết định như thế nào, thì bị bộ dáng suy sút của hắn hù dọa, thân thể gầy đi một vòng khiến phụ thân lo lắng không thôi, còn chưa nói chuyện An Bội Tấn Nhất đã hỏi.

“Phụ thân vì sao khi mẫu thân thay thế dì Sa Dạ thì không tái hôn nữa ?”

An Bội Ảnh á khẩu không trả lời được, ông biết yêu một người có thể khiến người đó phần chân cũng có thể khiến họ chết đi.

“Đi tìm nó đi.”

“Không, con muốn ở đây chờ em ấy về, đồ của hắn còn ở đây, con đi rồi, em ấy sẽ tìm không được.”

An Bội Ảnh buồn bã rời khỏi thần xã, chỉ để lại một câu bảo trọng thân thể, nhất định phải chờ nó về .

Mạt Thần để lại ba món đồ, mà quên trả lại trái tim cho An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất nhìn cánh cửa đóng lại, lá vàng rụng rời rơi lả tả bên ngoài , không biết là ai đang khóc.

An Bội Ảnh huy động toàn bộ nhân lực tìm kiếm Mạt Thần, Bát Chỉ Vũ Y, Hắc Kỳ Khải, những bạn bè ngày xưa của cậu cũng dùng hết sức, nhưng Mạt Thần giống như biến mất khỏi thế gian, trở thành hư không.

Cuối cùng vẫn là Thu Bản Minh chấp hành nhiệm vụ, nghe tin Mạt Thần đã trở về Trung Quốc.

Bát Chỉ Vũ Y vận dụng lực lượng của Bát Chỉ liên lạc với Dư Khởi, Dư Khởi nói Mạt Thần đã trở về Bồng Lai tiên đảo tiến hành lễ rửa tội, sẽ không bao giờ quay về nữa.

Ai cũng không dám đem chuyện này nói cho An Bội Tấn Nhất, An Bội Tấn Nhất bây giờ ... giống Như một chiếc lá khô gãy giữa trên nhánh cây, chỉ cần chạm nhẹ nó sẽ rơi xuống bùn đất rồi ngủ say mãi mãi.

Năm ấy mùa đông đến sớm, trên núi là một mảnh trắng xóa chói mắt, từng mảnh hoa tuyết kết tinh rơi xuống , có chút đồ sộ.

An Bội Tấn Nhất mặc một chiếc áo đơn bước chậm trên con đường đầy tuyết, trước mặt là một cô gái xinh đẹp, mái tóc dài mềm mại như nước, khe vén tóc ra sau tai, cười như không cười nhìn An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất nhận ra là Dư Khởi, tiến lên chào hỏi. Dư Khởi cũng không phân trần nắm tay An Bội Tấn Nhất nhét vào một vật gì đó.

“Dụng tâm nuôi dưỡng, kính tâm chứng giám, hoa sen từ trên trời rơi xuống.”

Dư Khởi dùng Tiếng Trung, An Bội Tấn Nhất nửa câu cũng không hiểu, vừa định hỏi lại, Dư Khởi biến mất trong một trận ánh sáng ngũ sắc.

Mở tay ra, đó là một hạt đào trong suốt, lờ lờ tỏa sáng như một khối băng.

An Bội Tấn Nhất ôm tâm lý thử xem đem hạt đào chôn ở sân, mùa xuân năm thứ hai một cành cây trong suốt vươn ra, dưới ánh dương như thủy tinh chạm ngọc, An Bội Tấn Nhất không khỏi cảm thán thần kỳ .

Mùa xuân năm thứ ba, anh đào nở rộ khắp đồi núi, rơi rụng mà huy hoàng, An Bội Tấn Nhất không biết mình mê man bao lâu, hạ bút thành văn một nhánh anh đào, trên sơn đạo một mảnh tuyết trắng xen lẫn nhau rơi xuống.

Phảng phất như dưới những cánh hoa kia có một thiếu niên tóc xanh đang đứng, cái ngoái đầu nhìn lại cũng chấm dứt cảnh trong mơ ấy.

An Bội Tấn Nhất cảm giác thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại trong yết hầu, khó khăn mở miệng, tâm tư sâu kín.

“Cây anh đào này được không?”

“Được...”

“Vương mẫu nương nương ban cho em một đồng tử, nhưng anh phải chăm sóc nó cho tốt .”

“Được...”

“Vây, em...”

An Bội Tấn Nhất ôm cổ Mạt Thần, cảm nhận này khí tức này, khôn phải ảo giác là sự thật đúng không?

“Em đã trở về...”

Đầu thu năm thứ tư, bồ công anh từ trong viện bay ra như những hoa tuyết, cây anh đào được An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần dùng máu luyện thành, kết quả chính là một quả đào hai người ôm cũng không xuể. Ngày ấy hái xuống, An Bội Tấn Nhất mời vài người bạn và phụ thân của Mạt Thần đến, dùng lá bùa cứng cẩn thận cắt quả đào, bên trong một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, An Bội Tấn Nhất đặt tên cho nó là “An Bội Đào Thái Lang”, rước lấy Mạt Thần tức giận trừng mắt.

Như thế, Mạt Thần vì xưng hô của đứa nhỏ mà cãi nhau túi bụi với An Bội Tấn Nhất.

10. Chương 10: Phi Tán (Hoàn)

Trúc Điền tiên sinh đang uống rượu giải sầu, rất nhiều năm dù gã có làm gì công tác cũng không thành công, gần đây mượn tiền thân thích bạn bè lập công ty, rồi lại vì nhiều loại lý do nên phá sản, chưa nói đến chuyện trả tiền, chỉ sợ sau này muốn mượn cũng khó. Nghĩ đến phí sinh hoạt cả nhà bốn người, học phí của con trưởng, nữ nhi lại sắp nhập học, Trúc Điền tiên sinh không khỏi cảm thấy đau đầu.

Cả đời này chẳng lẽ cứ như vậy?

Trúc Điền tiên sinh ở trường học cũng là học sinh ưu tú, nhưng khi ra trường, mấy đứa bạn học không bằng không cấp ai cũng phát tài, còn gã dù thành tích tốt đến đâu cũng phải chạy ngược chạy xuôi vì công việc, đương nhiên gã đã trở thành trò cười cho người khác.

“Sao cậu không đến thần xã cầu phúc đi?” Bạn tốt Trì Trạch tiên sinh đề nghị “Mặc kệ linh hay không linh, có thứ gửi gắm cũng tốt, thay đổi chút tâm tình.”

Trúc Điền tiên sinh không cảm thấy gì, dù sao cũng giờ gã cũng không có việc làm, thời gian rất dư dả.

Trúc Điền tiên sinh đi đến thần xã Đạo Hà, thần xã này phù hộ ọi người sinh ý thịnh vượng vụ lúa được mùa, Trúc Điền tiên sinh làm lễ cầu phúc, trước khi đến đây, gã thấy một người trẻ tuổi vừa cười vừa nói với Di Nghi chủ Thần xã, không khỏi nhìn nhiều lần.

Người trẻ tuổi kia mặt dài mày nhỏ như hồ yêu trong hí kịch, mái tóc rối tung dài đến thắt lưng, bộ dáng rất phong nhã; thiếu niên bên cạnh có vẻ im lặng, tướng mạo thanh tú mặc dù còn vẻ non nớt, nhưng lại lộ ra sự uy nghiêm rõ ràng, dưới phản xạ của ánh nắng mặt trời mái tóc dài tung bay theo gió.

“Vị tiên sinh kia!”

Trúc Điền tiên sinh dừng bước, chỉ thấy Di Nghi đang bước đến gần mình.

“Ngài có chuyện gì không?”

“A, là như vậy,” Di Nghi chỉ người trẻ tuổi gã vừa mới nhìn “Vị kia chính là âm dương sư của gia tộc An Bội, ngài ấy nói có việc muốn thỉnh giáo.”

“Thỉnh giáo tôi?” Trúc Điền tiên sinh sửng sốt, đương gia nhà An Bội lại đi thỉnh giáo một tên nghèo túng không có việc làm như gã sao? Nếu người khác biết không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì.

Trúc Điền tiên sinh theo Di Nghi đi đến trước mặt người kia, hai bên cùng nhau cúi người chào.

“Xin chào, tôi là An Bội Tấn Nhất.”

“Tôi là Trúc Điền Anh Lý, xin hỏi ngài có chuyện gì?”

“Lời này hẳn là tôi hỏi mới đúng, Trúc Điền tiên sinh” An Bội tấn Nhứ híp mắt “Trên người anh đã xảy ra chuyện gì?”

Đi đến một quán cà phê, An Bội Tấn Nhất, Mạt Thần và Trúc Điền tiên sinh ngồi đối diện nhau.

“Iceland ” An Bội Tấn Nhất gọi phục vụ “Và thêm một ly Latte ” Rồi hần nhìn qua Trúc Điền tiên sinh “Anh cứ thoải mái .”

“Lam sơn là được rồi.” Trúc Điền tiên sinh đưa menu lại cho nhân viên, quay sang nói với An Bội Tấn Nhất “An Bội tiên sinh, vừa rồi ở thần xã có một số việc ngài chưa nói rõ ràng, xin ngài nói tỉ mỉ lại một chút.”

“Tôi nói anh bị nguyên rửa.”

“Nguyên rửa?”

“Tà niệm của lời nguyên rất nặng.” An Bội Tấn Nhất chỉ vào ngón tay của Trúc Điền tiên sinh “Ở đó.”

“Tay?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tôi nên giải như thế nào?”

“Cái này anh phải dựa vào mình, kỳ thật cởi bỏ lời nguyên không khó, chỉ hơi tốn thời gian, có lẽ là một năm, cũng có thể là mười năm, nói không chừng là cả đời thậm chí là kiếp sau .”

“Này là có ý gì?”

“Tôi muốn hỏi anh một vấn đề ” An Bội Tấn Nhất nhìn Mạt Thần một cái, ở dưới bàn nhẹ nhàng vỗ vỗ Mạt Thần ý bảo cậu bình tĩnh “Trúc Điền tiên sinh, anh có từng giết chết động vật nào chưa?”

Trúc Điền tiên sinh ngẩn ngơ, trong đầu trở lại tình cảnh lúc mình mười bốn mười lăm tuổi.

Mùa hè năm đó, Trúc Điền tiên sinh về quê bà nội nghỉ hè, trong sân truyền đến tiếng la của ông nội, Trúc Điền tiên sinh rời giường, mở cửa muốn vào trong sân xem chuyện gì đã xảy ra thì bị mấy con nhím trong sân dọa.

Trúc Điền tiên sinh nhìn ông nội dùng cái xẻng đập một con trong số đó, nhưng ngay khi nó vừa chạm đến, thì chẳng biết tại sao cái xẻng kia liền bắn ngược trở về đập trúng ót ông nội, ông nội gã liền hôn mê bất tỉnh, bà nội gấp đến độ không biết làm sao. Trúc Điền tiên sinh tức giận , liền hợp với vài đứa nhỏ trong sân, bắt hết bọn chúng bỏ vào trong một cái lồng sắt, sau đó đem đến bên đường sắt, muốn hủy cái lồng sắt đó.

Lúc đầu Trúc Điền tiên sinh cũng không biết là cái gì , đêm hôm đó, ở đường sắt phát ra tiếng những kêu thảm thiết.

“Đúng rồi” An Bội Tấn Nhất cầm lấy ly cà phê nhân viên vừa mới đem lên “Tôi muốn nghe chính là chuyện này.” An Bội Tấn Nhất thoáng nhìn qua Mạt Thần, chỉ thấy sắc mặt cậu trắng bệch, nhìn như đã tức giận đến đỉnh điểm “Trúc Điền tiên sinh, anh có biết, nhím, hồ ly, rắn, chồn là tứ tiên từ Trung Quốc truyền vào Nhật Bản?”

“Ân... Tôi chỉ biết rắn và hồ ly...”

“Vậy anh có biết, bốn loài động vật này tượng trưng cho bốn vị thần tiên nào không?” Ân Bội Tấn Nhất thấy gã lắc đầu liền nói tiếp “Nhím đại biểu cho tài phú; hồ ly tượng trưng cho tình cảm, rắn bảo vệ cho bình an, chồn giữ vững cho sự nghiệp. Khi anh nói năm đó, ở nhà ông nội anh xuất hiện rất nhiều nhím, đó là chuyện vô cùng tốt, chính tôi cũng không biết, sao ông nội anh là người thế hệ trước lại không biết chuyện này.” An Bội Tấn Nhất uống một ngụm cà phê, “Giống như cổ đại Nhật Bản nhà ai có rắn cư trú là phúc cầu cũng không được. Tôi nghĩ lời của tôi anh đã hiểu, hành động anh giết mấy con nhím đó, tượng trưng cho việc anh đem tiền tài của mình ném vào biển lửa.”

Trúc Điền tiên sinh cả kinh, khó trách dù gã có liều mạng hay cố gắng làm việc thế nào, cũng giống như dùng rổ múc nước, công dã tràng.

“Lời nguyên của bọn chúng hạ lên người anh kỳ thật cũng không nặng” Âm thanh của Mạt Thần lạnh đến tận xương “Nhưng tiên mà anh kiểm tất cả đều không thuộc về anh mà thôi, nếu nói là lời nguyên , không bằng nói trả nợ.”

“Vậy... Tôi phải làm thế nào? Dù sao lúc đó tôi còn bé không hiểu chuyện.”

“Rất đơn giản, cố gắng công tác là được.” An Bội Tấn Nhất băng quơ nói “Cố gắng kiếm tiền, cho đến một ngày nào đó trả hết nợ.”

“Vậy phải tới khi nào a?” Trúc Điền tiên sinh rầu rĩ cào tóc “Ngài không biết đâu ... Tôi ra đời đã mười năm, mười năm nay tôi làm gì cũng không được, giống như ông trời đang trêu đùa tôi, nếu trả nợ, tôi phải trả đến khi nào đây? Tôi còn phải nuôi cả nhà...”

An Bội Tấn Nhất vốn muốn đến giúp Trúc Điền tiên sinh, nhưng nhìn loại bộ dáng thất vọng này của gã, liền đánh mất loại suy nghĩ.

“Khi anh đốt cháy cái lồng sắt đó, anh có từng nghĩ bọn chúng cũng có người nhà không?” An Bội Tấn Nhất sau khi nói xong nhìn thoát qua Mặt Thần, Mặt Thần hơi giật mình nhìn An Bội Tấn Nhất, cậu rất bất ngờ rõ ràng hắn luôn cố gắng giúp con người này lại nói thay động vật.

“Tôi...”

“Tiếp tục trả nợ đi, Trúc Điền tiên sinh.” An Bội Tấn Nhất thật sự không muốn nhìn một kẻ đã ba mươi tuổi ngồi trước mặt hắn oán giận cuộc sống của mình, liền đứng dậy tính tiền kéo Mặt Thần chạy lấy người.

“Trả nợ...” Trúc Điền tiên sinh lập đi lập lại hai chữ này.

Vài ngày sau, Mặt Thần xuống núi mua đồ dùng hằng ngày trở về, ném một tờ báo lên người An Bội Tấn Nhất đang nằm phơi nắng trước cửa.

“Làm sao vậy? Bảo bối.”

“Tin đầu đề, tự anh xem đi.” Mặt Thần chỉ vào mặt báo, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

An Bội Tấn Nhất cầm lấy, cẩn thận nhìn. Trên báo có in một tấm hình, vẽ mặt gã đại ra, hai mắt vô thần, An Bội Tấn Nhất nhận ra, đây chính là Trúc Điền tiên sinh hắn đã gặp vài ngày trước.

Trên mặt báo dùng chữ đỏ tô đậm: Một đao giết chết toàn bộ gia đình, lý do chỉ vì trả nợ ? !

An Bội Tấn Nhất gấp báo lại để qua một bên, nội dung bên trong hắn không cần xem, tuy hắn biết, nhưng hôm nay hắn mới kiến thức được, tiền tài có thể thay đổi một người, cũng có thể bức điên một người.

Quái thanh

Âm thanh kỳ quái khiến Thiên Dã Minh Hương và Tự Phương Trí Nhân sợ hãi cũng bắt đầu từ đêm hôm đó.

“Chuyện như thế nào?” An Bội Tấn Nhất đẩy trà qua cho Minh Hương và Trí Nhân.

“Rất kỳ quái, hôm đó đã khuya, tôi ở bên giường dùng laptop lên mạng nghe nhạc, theo lý thuyết tôi bật âm thanh rất lớn, chắc chắn không thể nào nghe tiếng nói bên ngoài được, nhưng thứ tôi nghe thấy không phải là âm thanh trong bên trong ca khúc.”

“Cô xác định chứ ?”

“Đúng vậy, tôi xác định ” Minh Hương khẽ cau mày nhìn An Bội Tấn Nhất, “Tôi nghe thấy âm thanh đó, đã cảm thấy không thích hợp, quay ngược về nghe lần nữa, nhưng lại không có.”

“Tự Phương tiên sinh còn anh.”

Tự Phương Trí Nhân là nhân viên công ty Điền Sản, cuối tuần cậu ra rất thích ở nhà lên mạng chơi game, hôm đó này ngày một tháng năm tuần lễ vàng quốc tế, liền tiếp bốn ngày Trí Nhân đều nghe thấy tiếng bi rơi xuống đất làm tỉnh giấc.

“Đỉnh ... đỉnh ... đỉnh... đỉnh...” Âm thanh như viên bi tự bắn lên rồi rớt xuống.

Trí Nhân tưởng mà mấy đứa nhỏ quậy phá, vào tối ngày thứ tư lên lầu tìm người hỏi, muốn bọn họ đừng để mấy đứa trẻ chơi bi vào ban đêm.

Nhưng người ở lầu trên là một đôi vợ chồng đã lớn tuổi, căn bản không có con, hơn nữa trong nhà hai người cũng không có bi.

Trí Nhân có chút kích động, nhưng những ngày sau đó âm thanh kia cũng không còn. Tương phản, chuyện Mai Hương vừa nói với An Bội Tấn Nhất, khi cô ấy đeo tai nghe, lại xuất hiện tiếng giày cao gót, cực kỳ rõ ràng.

Có một ngày cả tòa nhà mất điện, Trí Nhân xuống lầu ăn cơm, thuận tiện mua thêm mấy ngọn nến, anh nhớ rõ trừ tầng một có 5 bậc thang, khúc ngoặt là 9 bậc, còn lại đều là 8 bậc, nhưng khi anh đi đến lầu hai đi mãi cũng không tới, giống như tầng hai không chỉ có 8 bậc thang, Trí Nhân nhớ đến chuyện ma quái như quỷ dữ tưởng, anh đành phải dựa vào tường để mình bình tĩnh một chút, sau đó bắt tri bắt giác đi xuống.

“Tôi thì ngược lại” Minh Hương nhìn Trí Nhân một cái “Cũng là một ngày mất điện, trừ bỏ lầu một là 5 bậc và 9 bậc còn lại là 8 bậc, lúc xuống lầu tôi thường đếm số bậc thang, nhưng ở tầng hai là 7 bậc” Minh Hương nói xong, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh “Tôi không biết do mình yếu bóng vía, hay bị quỷ ám, lúc lên lầu tôi đếm lại một lần, lên lầu là 8 bước xuống lầu chỉ còn 6 bước, tôi sợ đến mức không dám đếm nữa.”

“Quả thật là kỳ lạ a ~” An Bội Tấn Nhất nhìn Mạt Thần cười cười.

“Vậy anh đi xem đi...” Mạt Thần dĩ nhiên đã quen với An Bội Tấn Nhất hay làm nũng.

“Thay quần áo.”

Nơi ở của Thiên Dã Minh Hương và Tự Phương Trí Nhân Thiên cũng đã cũ, đối với một công nhân viên chức bình thường mà nói đã tốt rồi, nhưng vì do quá hẻo lánh, trừ bỏ mấy thanh niên đi làm và những căn hộ lâu năm cũng không có ai.

“Có thể do đã lâu nơi này rất hay mất điện và mất nước.” Thiên Dã Minh Hương giải thích.

“Ân, nhìn ra được.”

Thiên Dã Minh Hương ở lầu ba, Tự Phương Trí Nhân ở tầng năm, hai người bình thường gặp nhau chỉ chào hỏi đôi chút, nhưng bởi vì do cùng gặp chuyện lạ, gần đây hay ghé thăm nhau, cũng nhiều lần muốn đổi nơi ở, nhưng lại không tìm được nơi thích hợp, hai người đã không thể nào chịu nổi mấy chuyện kỳ lạ ở đây.

Lúc đến chỗ ngoặt ở tầng hai, An Bội Tấn Nhất vẫn nhìn về phía cửa sổ cũ nát mỉm cười, Mạt Thần thấy nhưng hai người còn lại không có để ý.

An Bội Tấn Nhất chỉ ra cửa sổ, nói với Mạt Thần, “Em xem bên dưới cửa sổ kia đi.”

Mạt Thần hồ nghi nhìn nhìn, dưới cửa sổ có hai song sắt dựng lên, đại khái là để phòng ngừa mấy tên ăn trộm leo lên, nhưng vì chịu đựng mưa gió quá nhiều, song sắt đã rỉ sét rất nhiều.

“Làm sao vậy?” Tự Phương Trí Nhân nhìn Mạt Thần “Lan can này có gì bất thường à?”

“Tôi nhớ Tự Phương tiên sinh có nói qua trên lầu của cậu có một đôi vợ chồng già đúng không?”

“Đúng vậy, ngày thường không ra khỏi nhà, nên rất ít khi thấy bọn họ.”

“Đi lên viếng thăm một chút.”

Bốn người cùng tiến lên lầu sáu, gõ gõ cánh cửa phòng trộm đã rỉ sét.

“Hình như không có ai ở nhà.”

“Đương nhiên không ở nhà.” An Bội Tấn Nhất đẩy Tự Phương Trí Nhân ra, giơ chân đá văng cửa sắt, cửa sắt liền bung ra, nhìn kỹ sẽ thấy ổ khóa đã mục nát “Bởi vì không có ai ở bên trong cả.”

“Như thế nào... Như thế nào sẽ...” Trí Nhân vẽ mặt kinh ngạc, mồ hôi lạnh chảy xuống “Rõ ràng tôi thấy có người ở bên trong mà...”

“Có thể là bị lừa?” An Bội Tấn Nhất nghiêng người từ khung cửa bên phải đi vào, theo sau là Mạt Thần, Trí Nhân và Minh Hương tuy không biết tư thế đó có ý gì, nhưng cũng làm theo.

Bên trong đầy đủ mọi thứ, rất đơn giản nhưng không nhiễm một hạt bụi.

“An Bội tiên sinh... Anh không lầm chứ? Bên trong nhà rõ ràng có người ở...” Trí Nhân có chút kích động, đây chẳng phải là vào nhà dân trái phép sao?

“Có thể là tôi lầm ” An Bội Tấn Nhất cười, “Căn nhà này có người ở, nhưng chủ nhân của nó không phải là người.”

” Ý của An Bội tiên sinh là...” Âm thanh của Minh Hương có chút run rẩy, nhưng cô lại không muốn nói ra từ đó.

“Bây giờ là ban ngày, hai người làm gì phải sợ như vậy?” An Bội Tấn Nhất từ trong túi quần lấy ra một tờ giấy, nhìn xung quanh thấy trên bàn có rất nhiều bút, liền đi đến phía trước, nhắc tay, một cây bút nằm trong ống đựng bay lên, khiến Trí Nhân và Minh Hương sợ hãi kêu lên.

An Bội Tấn Nhất phóng tờ giấy lên không trung, sau đó tay phải ngoáy ngoáy gì đó, cây bút trên không trung cũng làm theo, sau khi viết xong, tay trái của hắn nắm thành quyền, cây bút lại trở về chỗ cũ. An Bội Tấn Nhất lấy tờ giấy kia xuống, trở lại chỗ của ba người.

“Tôi đã hỏi xong, chúng ta ra ngoài đi.”

Sau khi rời khỏi, An Bội Tấn Nhất làm một động tác thu chân lại, cửa sắt từ dưới mặt đất đứng lên trở về vị trí cũ .

Trong nhà Trí Nhân, An Bội Tấn Nhất đọc nội dung bên trong tờ giấy, đại khái là ở đây từng có một học sinh trẻ tuổi sinh sống, có thể nói là một vấn đề không đứng đắn, cô bé trên đường về nhà bị cưỡng hiếp, sau đó còn mang thai, cô bị nhà trường đuổi học, một sinh viên lặng sinh hoạt, cuối cùng sinh đứa nhỏ ra, châm chọc hơn là tuy cô ấy sinh ra nhưng lại vứt đứa bé xuống hầm cầu rồi xả nước, còn mình từ sân thượng nhảy xuống, ngực bị song sắt ở tầng hai đâm thủng, chết ngay tại chỗ.

“Thật sự là kỳ quái, nếu không muốn nuôi đứa nhỏ kia, vì sao còn lại sinh nó ra?”

“Điểm ấy tôi cũng không biết.” An Bội Tấn Nhất nhìn Trí Nhân “Đáng mừng là cậu không có bị lừa, người ở lâu trên đích thực là một đôi vợ chồng già, hơn nữa tâm địa của bọn họ vẫn còn tốt...” An Bội Tấn Nhất đưa tờ giấy cho Trí Nhân “Nhìn dòng cuối cùng của nó đi.”

Trí Nhân tiếp nhận, mặt trên viết: mau kêu tiểu tử dưới lầu dọn nhanh đi, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Sau khi xem xong, Trí Nhân đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, da gà nổi đầy tay.

“Chính là như vậy, cô bé kia là một linh hồn tương đối mạnh , cũng may cô ấy không phải là ác linh, nếu thu phục cô ta thì cũng phải thu phục cả đôi vợ chồng kia, đôi vợ chồng ấy chính là linh hồn bảo vệ tòa nhà này.” An Bội Tấn Nhất nhìn Minh Hương “Tuy tôi không biết cô bé kia có ý gì với cô, nhưng tôi khuyên cô nên mau dọn khỏi đây.”

“Đó là khẳng định.” Minh Hương vốn đã tính dọn đi, bây giờ xem ra càng gấp hơn nữa.

Ra khỏi căn nhà cũ nát, An Bội Tấn Nhất đột nhiên muốn ăn lẩu, liền kéo Mạt Thần đến siêu thị mua đồ, khi con rau và đậu hủ, Mạt Thần mắng yêu An Bội Tấn Nhất.

“Anh tên bại hoại này, có phải anh gạt bọn họ hay không?”

“Quả thật chuyện gì cũng không thể gạt được bảo bối.” An Bội Tấn Nhất nhéo nhéo mặt của Mạt Thần “Kỳ thật không có oán linh gì cả, nhưng đôi vợ chồng kia đích thực là linh hồn bảo vệ tòa nhà kia, ông ấy thấy Tự Phương tiên sinh muốn phá vỡ tòa nhà ấy, nên dùng cách hù dọa cậu ta, muốn cậu ta rời khỏi, nhưng chỉ mình hắn gặp chuyện lạ thì sẽ không tin, nên Thiên Dã tiểu thư đáng thương trở thành người hi sinh.”

“Lúc ở lầu hai người anh chào hỏi chính là ông cụ ấy?”

“Không, là bà cụ, bà đang phơi nắng.” An Bội Tấn Nhất hoàn toàn không để ý “Anh nghĩ nếu sau khi chúng ta chết đi, có khi nào giống hai người đó hay không, mãi mãi bảo vệ nơi mình từng ở?”

Mạt Thần mỉm cười, tùy tay cầm lấy một cây cải trắng, “Vây phải xem anh có đối xử tốt với em hay không ~ “

Phi tán

Khi chiếc lá đầu tiên rơi xuống, mùa thu đã lặng lẽ tiến tới, hoa sen héo úa rũ tàn, An bội Tấn Nhất dùng chiếc lá hoàng diệp làm thành thức thần mới, là một tiểu nam hài, khuôn mặt mập mạp cánh tay ngắn ngủn, hai mắt long lang cái miệng chúm chím, rất đáng yêu .

Mạt Thần rảnh rỗi đùa chơi đùa với Tiểu Diệp, Tiểu Diệp mở to hai mắt chạy tới chạy lui bên cạnh Mạt Thần, nếu nói Diệp là người hầu, chẳng bằng nói là con của hắn và cậu. Còn vấn đề là con của ai bọn họ không nói đến, nếu không Mạt thần sẽ vì xưng hô của đứa nhỏ mà cãi nhau với An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất thời thượng nằm ở cửa vừa uống rượu vừa nhìn Mạt Thần chơi đùa cùng Diệp, cảm thấy nếu ngày qua ngày cứ bình thản như vậy thì tốt biết mấy. Nhưng gần đây một bức thư cho An Bội Tấn Nhất gửi đến khiến hắn phải suy nghĩ rất nhiều. An Bội Tấn Nhất là phụ thân của An Bội Tấn Nhất, cũng thuộc Thập Thần Túc, năm đó cũng vì bị thương nên không để ý An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần ở cùng một chỗ, dù sao Mạt Thần cũng là nhi tử của người đã từng là chiến hữu của An Bội Tấn Nhất, có thể được vương tử Kỳ Lân để ý là vô cùng vinh hạnh, làm gì có ý định chia rẽ?

Nhưng An Bội gia không thể chỉ vì được Kỳ Lân tôn sùng thì có thể tuyệt hậu.

Chuyến đi này, An Bội Tấn Nhất chỉ thấy một màn đêm vô tận, phụ thân nói cũng có lý, An Bội Tấn Nhất cũng đang cân nhắc chuyện hậu đại của An bội gia.

Nhưng ... nhưng chỉ vì hậu đại mà cưới một người hắn không yêu, sau đó lại yên tâm thoải mái sống cùng Mạt Thần? Chuyện như vậy An Bội Tấn Nhất không làm được, không phải chỉ vì thân thể phản bội Mạt Thần, càng không công bằng với đứa con của người phụ nữ kia. Tuy An Bội Tấn Nhất đã an bài, còn đảm bảo sẽ không bị bại lộ, nhưng hắn vẫn làm không được, hắn không thể cưới nữ nhân càng không để nữ nhân kia lưu lại huyết mạch nhà An Bội, sau đó ở trong căn đình viện cũ kỹ này sống hết quãng đời còn lại.

Vào một đêm, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi hắn ôm chặt Mạt Thần nói.

“Nếu em có thể hoài thai đứa nhỏ của anh thì tốt biết bao nhiêu ...”

An Bội Tấn Nhất bị hiện thực bao phủ ngủ thật say, mà Mạt Thần lại dị thường thanh tỉnh.

Đứa nhỏ...

Mạt Thần thì thảo nhớ kỹ, vì sao cậu chưa bao giờ ý thức được nhà An Bội cũng cần người thừa kế? An Bội Tấn Nhất cũng phải để lại huyết mạch? Chính cậu dồn An Bội Tấn Nhất vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan? Vì sao cậu không ý thức được?

Màn đêm buông xuống, Mạt Thần đốt Đỉnh Hương thảo lên, An Bội Tấn Nhất ngủ càng thêm thâm trầm, sau đó thu thập vài món quần áo, cậu chỉ để lại ba món đồ vật: Là xâu chuỗi lần đầu tiên gặp mặt hắn đã đưa cho cậu, một cái hôn nhẹ và một giọt nước mắt luyến tiếc.

Ở cửa, Diệp mở to hai mắt nhìn Mạt Thần bay về phía ánh trăng, nhưng nó cũng không rõ vì sao Mạt Thần lại ôm nó chặt như vậy , rất đau rất đau.

Ngày hôm sau khi An Bội Tấn Nhất tỉnh dậy nhìn thấy xâu chuỗi kia liền có dự cảm không tốt, quần áo Mạt Thần cũng biến mất, lúc này hắn mới biết Mạt Thần đã rời khỏi , vô thanh vô tức không nhiễm hạt bụi trần.

An Bội Tấn Nhất không thể nghĩ được gì hắn muốn gọi điện cho người quen, nhưng lại không biết Mạt Thần ở nơi nào, hắn không thể suy nghĩ được gì nữa . Hắn ngã ngồi xuống đất nhìn xâu chuỗi Mạt Thần thường ngày hay che chở rơi lệ đầy mặt.

Ngồi bên cạnh hắn , Diệp mở to hai mắt giúp An Bội Tấn Nhất lau nước mắt, nhưng càng lau lại càng nhiều, nhưng nó không hiểu vì sao An Bội Tấn Nhất ôm nó nhẹ như vậy lại rất đau rất đau.

Khi An Bội Ảnh đã hết kiên nhẫn xuống núi hỏi đứa con độc nhất của mình quyết định như thế nào, thì bị bộ dáng suy sút của hắn hù dọa, thân thể gầy đi một vòng khiến phụ thân lo lắng không thôi, còn chưa nói chuyện An Bội Tấn Nhất đã hỏi.

“Phụ thân vì sao khi mẫu thân thay thế dì Sa Dạ thì không tái hôn nữa ?”

An Bội Ảnh á khẩu không trả lời được, ông biết yêu một người có thể khiến người đó phần chân cũng có thể khiến họ chết đi.

“Đi tìm nó đi.”

“Không, con muốn ở đây chờ em ấy về, đồ của hắn còn ở đây, con đi rồi, em ấy sẽ tìm không được.”

An Bội Ảnh buồn bã rời khỏi thần xã, chỉ để lại một câu bảo trọng thân thể, nhất định phải chờ nó về .

Mạt Thần để lại ba món đồ, mà quên trả lại trái tim cho An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất nhìn cánh cửa đóng lại, lá vàng rụng rờ rờ lá tả bên ngoài , không biết là ai đang khóc.

An Bội Ảnh huy động toàn bộ nhân lực tìm kiếm Mạt Thần, Bát Chỉ Vũ Y, Hắc Kỳ Khải, những bạn bè ngày xưa của cậu cũng dùng hết sức, nhưng Mạt Thần giống như biến mất khỏi thế gian, trở thành hư không.

Cuối cùng vẫn là Thu Bản Minh chấp hành nhiệm vụ, nghe tin Mạt Thần đã trở về Trung Quốc.

Bát Chỉ Vũ Y vận dụng lực lượng của Bát Chỉ liên lạc với Dư Khởi, Dư Khởi nói Mạt Thần đã trở về Bồng Lai tiên đảo tiến hành lễ rửa tội, sẽ không bao giờ quay về nữa.

Ai cũng không dám đem chuyện này nói cho An Bội Tấn Nhất, An Bội Tấn Nhất bây giờ ... giống Như một chiếc lá khô gãy giữa trên nhánh cây, chỉ cần chạm nhẹ nó sẽ rơi xuống bùn đất rồi ngủ say mãi mãi.

Năm ấy mùa đông đến sớm, trên núi là một mảnh trắng xóa chói mắt, từng mảnh hoa tuyết kết tinh rơi xuống , có chút đồ sộ.

An Bội Tấn Nhất mặc một chiếc áo đơn bước chậm trên con đường đầy tuyết, trước mặt là một cô gái xinh đẹp, mái tóc dài mềm mại như nước, khe vén tóc ra sau tai, cười như không cười nhìn An Bội Tấn Nhất.

An Bội Tấn Nhất nhận ra là Dư Khởi, tiến lên chào hỏi. Dư Khởi cũng không phân trần nắm tay An Bội Tấn Nhất nhét vào một vật gì đó.

“Dụng tâm nuôi dưỡng, kính tâm chứng giám, hoa sen từ trên trời rơi xuống.”

Dư Khởi dùng Tiếng Trung, An Bội Tấn Nhất nửa câu cũng không hiểu, vừa định hỏi lại, Dư Khởi biến mất trong một trận ánh sáng ngũ sắc.

Mở tay ra, đó là một hạt đào trong suốt, lờ lờ tỏa sáng như một khối băng.

An Bội Tấn Nhất ôm tâm lý thử xem đem hạt đào chôn ở sân, mùa xuân năm thứ hai một cành cây trong suốt vươn ra, dưới ánh dương như thủy tinh chạm ngọc, An Bội Tấn Nhất không khỏi cảm thán thần kỳ .

Mùa xuân năm thứ ba, anh đào nở rộ khắp đồi núi, rơi rụng mà huy hoàng, An Bội Tấn Nhất không biết mình mê man bao lâu, hạ bút thành văn một nhánh anh đào, trên sơn đạo một mảnh tuyết trắng xen lẫn nhau rơi xuống.

Phảng phất như dưới những cánh hoa kia có một thiếu niên tóc xanh đang đứng, cái ngoái đầu nhìn lại cũng chấm dứt cảnh trong mơ ấy.

An Bội Tấn Nhất cảm giác thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại trong yết hầu, khó khăn mở miệng, tâm tư sâu kín.

“Cây anh đào này được không?”

“Được...”

“Vương mẫu nương nương ban cho em một đồng tử, nhưng anh phải chăm sóc nó cho tốt .”

“Được...”

“VẬY, em...”

An Bội Tấn Nhất ôm cổ Mạt Thần, cảm nhận này khí tức này, khôn phải ảo giác là sự thật đúng không?

“Em đã trở về...”

Đầu thu năm thứ tư, bồ công anh từ trong viện bay ra như những hoa tuyết, cây anh đào được An Bội Tấn Nhất và Mạt Thần dùng máu luyện thành, kết quả chính là một quả đào hai người ôm cũng không xuể. Ngày ấy hái xuống, An Bội Tấn Nhất mời vài người bạn và phụ thân của Mạt Thần đến, dùng lá bùa cứng cẩn thận cắt quả đào, bên trong một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, An Bội Tấn Nhất đặt tên cho nó là “An Bội Đào Thái Lang”, rước lấy Mạt Thần tức giận trừng mắt.

Như thế, Mạt Thần vì xưng hô của đứa nhỏ mà cãi nhau túi vùi với An Bội Tấn Nhất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-cong-anh>